

RIVA ESTELLA

ตลาดนัดดวงดาว : ลิขิตแห่งสายธาร

เขียนโดย D-dora, Masato Yu, Kula, V. Rondell และ พัฒนนิดา ภูมิวัฒน์

A Rondo of Journeys

หนึ่งทำนองที่เวียนวน

Story : D-dora

เมื่อเงยหน้าจากพื้นดินไปยังท้องฟ้าซีกโลกใต้ยามค่ำคืน
คุณจะได้เห็นกลุ่มดาวที่ส่องประกาย กินพื้นที่กว้างใหญ่บนฟากฟ้า
นักดาราศาสตร์เคยเรียกขานมันว่า ‘Argo Navis’ จนถึงปัจจุบันนี้
แม้จะถูกแบ่งเป็นกลุ่มดาวย่อยๆ หลายกลุ่ม แต่ผู้คนก็ยังคงรู้จักมัน
ในนามของ ‘อาร์โก’ ชื่อเรือตามตำนานของวีรบุรุษเจสันแห่งเทพ
ปกรณัมกรีก เรือที่ได้รับการคุ้มครองจากเทพผู้ยิ่งใหญ่เฮรา
นั่นคือ...สิ่งที่พวกมนุษย์รับรู้กัน
แล้วในโลกของเหล่าดวงดาวเล่า สิ่งที่เป็นไป เหมือนกับสิ่งที่
มนุษย์รับรู้หรือเปล่า
ถ้าหากคุณอยากรู้ ก็ขยับเข้ามา เปิดหัวใจ และมองไปยัง
ท้องฟ้าของซีกโลกใต้ให้ดีๆ...

ท่ามกลางห้วงอวกาศอันไร้จุดจบ กว้างใหญ่ และลึกเกิน
กว่าใครจะหยั่งถึง เหล่าดวงดาวมากมายส่องสว่าง สะท้อนแสงเป็น
ประกาย มองดูราวสายธารอันยิ่งใหญ่ที่ทอดยาวออกไปไม่มีวันสิ้นสุด
ที่นี่คือที่ไหนหรือส่วนใดของจักรวาลอันกว้างใหญ่ไม่มีใครรู้
สิ่งเดียวที่มีคือความเงิบและแสงดาว
“กางใบเรือ!” เสียงของใครบางคนตะโกนแหวกผ่านความ
เงิบ

ที่ปลายสุดทิศทางของเสียงนั้นเริ่มปรากฏเงาของวัตถุบางอย่าง จากหนึ่งเป็นสิบ จากสิบเป็นร้อย จากร้อยเป็นพัน และท่ามกลางสิ่งเหล่านั้น เงาขนาดมหึมาก็ค่อยๆ ปรากฏขึ้น มันกระทบกับแสงดาว เผยร่างอันยิ่งใหญ่ออกมา

เรือขนาดใหญ่สูงหลายชั้นทำจากไม้สีน้ำตาลทอง ประดับประดาด้วยทองคำสลักลายมากมาย ใบเรือสีนวลตาขนาดใหญ่จำนวนมากถูกกางเต็มที่ ท้องเรือมีไฟพายหลายร้อยกำลังขยับอย่างพร้อมเพรียง ส่งเรือแห่งดวงดาวลำนี้ทะยานไปข้างหน้าท่ามกลางห้วงอวกาศ

ช่างเป็นเหล่ากองคาราวานเรือขนาดมหึมาที่โดดเด่นสะดุดตาเหลือเกิน

บนเรือทั้งลำเล็กใหญ่เต็มไปด้วยสิ่งมีชีวิตหน้าตาเหมือนมนุษย์ของดาวเคราะห์ดวงที่สามในระบบสุริยะ แต่พวกเขาคือเผ่าพันธุ์แห่งดวงดาวเรือใหญ่ที่ใช้ชีวิตอยู่กับเรือและการเดินทาง ทุกคนมีรูปลักษณ์ที่แตกต่างกันไป จุดร่วมจึงมีเพียงผิวสีคล้ำอย่างคนเดินทาง และเสื้อผ้าโทนสีน้ำตาลดีไซน์คล้ายคลึงกัน

ชายหนุ่มคนหนึ่งโยนตัวลงมาจากเสากระโดงเรือท่ามกลางเหล่าเพื่อนพ้องที่วิ่งวุ่นกับหน้าที่ของใครของมันบนดาดฟ้า มุ่งตรงไปยังสะพานเดินเรือที่มีใครบางคนยื่นกอดอกมองตรงไปข้างหน้า

“ทุกอย่างเรียบร้อยดีครับ นายหญิง” เขารายงาน

คนที่ถูกเรียกว่านายหญิงหันหน้ากลับมา เธอมีผิวสีแทนสวย ใบหน้างดงามอย่างมนุษย์วัยสาว ดวงตาคมสีทอง เส้นผมสีดำยาวติดจะยุ่งฟู รูปร่างสูงโดดเด่นและสัดส่วนเซ็กซี่ล่อตาล่อใจ...แต่ก็อย่างที่รู้ เธอคนนี้คงไม่ใช่มนุษย์

สิ่งที่ทำให้ ‘นายหญิง’ แลดูแตกต่างจากคนอื่นๆ ยังมีเครื่อง

แต่งกายที่ไม่ใช่แค่โทสนี้น้ำตาลเรียบง่าย มันดูฉลาดด้วยผ้าโพกและเครื่องประดับหลากหลายสีสัน ตัวชุดนั้นมีจำนวนน้อยชิ้นเพื่อให้เคลื่อนไหวสะดวก แต่เครื่องประดับและผ้าโพกมากมายตามตัวก็ทำให้ความเรียบง่ายกลับกลายเป็นความโดดเด่น

“ก็ลองให้มันมีปัญหาคูสิ ฮ่าๆ” นายหญิงยิ้มแล้วหันกลับไปหัวเราะสุดเสียงแบบไร้ซึ่งความเป็นกุลสตรี ทำท่าทางท่ามๆ แบบนั้นเป็นที่ชินตาของบรรดาลูกเฝ้าเสียแล้ว

ต้นหนที่มาส่งข่าวหันมองเด็กหนุ่มที่ทำหน้าที่ขับเรืออยู่ข้างๆ นายหญิง คนถูกมองรู้สึกตัวจึงเหลือบมองกลับมา ก่อนทั้งคู่จะผลอถอนหายใจพร้อมกัน

บอกไปใครคงไม่เชื่อว่า ‘นายหญิง’ ของพวกเขาเป็นถึงอวตารแห่งดวงดาวประจำกลุ่มดาวเรืออาร์โกที่ยิ่งใหญ่เสียวนะ ส่วนพวกเขา ก็คือสิ่งมีชีวิตหรือชนเผ่าประจำกลุ่มดาวของ ‘นายหญิง’ นั่นเอง แล้วถ้าจะถามว่าทำไมทุกคนถึงไม่เรียกอวตารผู้นี้ตามชื่อกลุ่มดาว นั่นก็เพราะ...

‘ข้าขอบค้ำนี้มากกว่าจะ มั่นดูเวอร์ดี มีปัญหาอะไรอะ’ ...เจ้าของชื่อเคยพูดไว้แบบนี้ไงล่ะ

“พวกเรากำลังจะไปไหนกันหรือครับนายหญิง” คราวนี้เป็นลูกเฝ้านาม ‘เออร์วิง’ ที่ทำหน้าที่บังคับเรือถาม เขามีเส้นผมและดวงตาเป็นสีน้ำตาล ร่างกายจัดว่าเป็นเด็กหนุ่มรูปร่างดี และแน่นอน เมื่อเป็นถึงพลขับประจำเรือธงย่อมได้รับการการันตีฝีมือ

ดวงตาสีทองเหลือบมา ก่อนจะเบือนกลับไปด้วยท่าทางที่ดูกวนอารมณ์บอกไม่ถูก

“ไม่รู้”

“เฮ้ย!!!” ทั้งต้นหนและคนขับต่างร้องเสียงหลง ในขณะที่

อวตารดวงดาวยังคงทำหน้าที่แบบ ‘ไม่ใช่เรื่องของตู่’ ต่อไป

“แต่ท่านเป็นคนบอกให้หันหัวเรือมาทางนี้เองนะครับ ท่านอาร์โก” ด้วยอารามตกใจทำให้หนึ่งในสองลูกเฝ้าหลุดเรียกชื่ออาร์โกออกมา

ใบหน้างามที่ถ่มทิ้งอย่างกับนักเลงข้างถนนหันขวับมาทันทีพร้อมด้วยรังสีอำมหิต

“เจ้าเรียกข้าว่าไงนะ อยากรอดนกระที่บ่ไล่ไหลอะ!”

“ชะ...ชะ...ขออภัยครับนายหญิง” ต้นหนหนุ่มมุลนลานขอโทษขอโพย “ตะ...แต่นายหญิง เรื่องจุดหมายของพวกเราครั้งนี้...” เขายังคงพยายามฝืนสู้อำนาจมืดและออร่าดำทะมึนข้างหลังอวตารนักเลง ชายหนุ่มรีบใช้ใกล้ชิดนายหญิงมานานจนพอจะคุ้นชินกับพฤติกรรมหลาย ๆ อย่าง แต่เวลาแม่เจ้าประคุณเหวี่ยงที่ไรก็ยังคงสะอึกไม่ได้ทุกที

อาร์โกกลอกตา เบื่อหน่ายกับบรรดาลูกเฝ้าขี้กั้วล “พูดอย่างกับพวกเราเคยมีจุดหมายงั้นแหละ”

‘แล้วมันเป็นเพราะใครกันล่ะเพีย!’ เหล่าลูกเฝ้าตะโกนด่าในใจอย่างพร้อมเพรียง

ถึงทุกคนจะรักการเดินทางและเรื่องเล่ามากมายที่ได้รับจากการพบปะกับสิ่งมีชีวิตท่ามกลางอวกาศอันยิ่งใหญ่ แต่การเดินทางแบบเดาสุ่ม ไร้จุดหมาย มั่วซั่ว ตามใจฉัน...บลาๆ ก็เกือบทำองคราวรานนี้เอาชีวิตไม่รอดมาแล้วนี่ถนัดนัก

“นายหญิงครับ ครั้งล่าสุดที่ท่านพูดแบบนี้ พวกเราเกือบจบชีวิตในหลุมดำที่ขอบจักรวาลหลิบไหนก็ไม่รู้ แล้วกว่าจะกลับเข้าทางข้างเผือกได้ก็ใช้เวลาเป็นสิบๆ ปี” เออร์วิงท้วงอย่างอดไม่ได้

คนถูกทักแอบสะดุ้งนิดๆ “เรื่องนั้นมันตั้งกี่ชาติมาแล้ว หะ จะ

ชุดขึ้นมาทำซากอะไร ชีวิตมันต้องอยู่กับปัจจุบันเช้” อาร์โกโบกมือไปมาอย่างปิดความรับผิดชอบ

“ครับ เราควรอยู่กับปัจจุบัน แต่ถ้าปัจจุบันมันกำลังจะช้ารอยอดีต ข้าว่าก็ไม่ไหวนะครับ” พลขับหนุ่มยังคงแสดงความห่วงใย นายหญิงของตนและคนในเผ่าอย่างจริงใจ

ปิด! เส้นประสาทของอวตารดวงดาวเริ่มตึงนิดๆ

“นั่นสิครับ เรื่องความเป็นผู้นำและน้ำใจของท่านเราทุกคนต่างรู้ดีและซาบซึ้ง แต่ถ้ายท่านจะช่วยมีความรอบคอบ คิดก่อนทำอีกซักนิด พวกข้าจะยิ่งซาบซึ้งมากขึ้นนะครับ” ต้นหนคนสนิทของอาร์โกช่วยพูดสนับสนุน

ปิด! เส้นประสาทของอวตารดวงดาวตึงขึ้นจนเริ่มปวดที่ขมับ

“เพราะฉะนั้นนะครับท่านอาร์...ไม่สิ นายหญิง พวกเราควรกำหนดจุดหมาย...”

ฝั่ง! เส้นประสาทของอวตารชี้ราคาญขาดสะบั้นลง

“หุบปาก! แล้วทำงานไปถ้าพวกแกยังไม่อยากถูกตอกตะปูไว้กับเสากระโดงเรือ!” อาร์โกคำรามก้องพร้อมกับเตะระเบียงไม้ของสะพานเดินเรือจนเหล็กละเอียดเป็นผุยผง!

“ครับ!” เหล่าลูกเผ่าพร้อมใจกันสะดุ้งโหยงแล้วแยกย้ายกันไปทำงานทันที ในขณะที่นายหญิงเจ้าอารมณ์ของพวกเขาเดินตึงตังกลับห้องของตัวเอง

ทุกคนได้แต่มองหน้ากันก่อนส่ายหัวอย่างพร้อมเพรียง... ใช่ว่าพวกเขารังเกียจท่านอาร์โกที่เป็นแบบนี้ เพราะรู้ว่าถึงนิสัยและพฤติกรรมจะไม่ค่อยน่ารัก แต่เธอก็รักชีวิตของลูกเผ่าทุกคน พวกเขาแค่เป็นห่วงต่างหาก

อวตารแห่งกลุ่มดาวเรือใหญ่รักอิสระเหนือสิ่งอื่นใด ถึงได้ทิ้ง

ดาวของตัวเองและออกเดินทางเรื่อยมา แต่อิสระที่มากเกินไป บางครั้งก็เป็นแค่ความว่างเปล่าไร้จุดหมายปลายทางเท่านั้น

ภายในห้อง อาร์โกที่กระแทกประตูเปิดอย่างแรงด้วยความหงุดหงิดหลุดตัวลงบนเก้าอี้ มีอคว้าขวดเหล้าที่ตัวเองโปรดปรานจากบนโต๊ะขึ้นซดเพื่อดับอารมณ์ร้อนๆ

ปัง! ขวดเหล้าถูกกระแทกลงกับโต๊ะอย่างแรง อาร์โกยกมือขึ้นปาดหยดน้ำที่มุมปาก ดวงตาสีทองทอประกายกร้าว

ทำไมเธอจะไม่เข้าใจว่าเจ้าพวกนั้นคิดอะไรอยู่ เธอเป็นอวตารของกลุ่มดาวนี้ พลังของเธอให้กำเนิดพวกเขา ด้วยพลังของอวตารประจำกลุ่มดาวที่กินพื้นที่มากที่สุดบนฟ้าฟ้า ชนเผ่าอาร์โกจึงมีอายุขัยที่ยืนยาวมากเมื่อเทียบกับเหล่าสิ่งมีชีวิตอื่นๆ ทั้งทั้งจักรวาลไม่แปลกที่การเดินทางของพวกเขาจะแลดูยาวนานไม่สิ้นสุด

เวลาที่ยาวนานและการเดินทางอันไม่จบสิ้น...แน่นอนว่าทุกคนสนุกกับมัน แต่มันถึงเวลาแล้วหรือยังที่พวกเขาจะเริ่มกำหนดจุดหมายปลายทางเสียที...ไม่สิ ไม่ต้องถึงกับเป็นปลายทาง ขอแค่ที่พักพิงข้างทางที่จะมอบความหมายใหม่ๆ ในการเดินทางและชีวิตอันยาวนานนี้ก็พอ

ท่ามกลางความมืดมิด บนเศษดาวเคราะห์น้อยที่ล่องลอยอยู่ในอวกาศกว้างใหญ่ ใครบางคนกำลังเฝ้าดูเหล่าคาราวานเรือจากกลุ่มดาวอาร์โกทะยานไปในความมืด รอยยิ้มแฝงความนัยบางอย่างปรากฏขึ้นบนใบหน้าของเขา

“ตัวจริงเป็นคนใจร้อนหรือครับเนี่ย...ไม่สิ ต้องบอกว่าเป็นคนขี้รำคาญสินะ” ชายคนนั้นยิ้มบาง

“เอาละ ได้เวลาพูดคำว่า ‘ยินดีที่ได้รู้จัก’ กันแล้วครับ ท่าน
อวตารแห่งกลุ่มดาวอาร์โก...”

**อาร์โกตื่นขึ้นมาด้วยอาการเมาค้างเล็กๆ ปรกติเธอเป็น
คนคอแข็งชนิดทองแดงเรียกพี่** เพราะเหล้าคืออาหารหลักที่กินวัน
ละสามเวลา แต่ถ้าวันไหนซัดเข้าไปจนเกินขีดจำกัดก็ไม่แปลกที่
อาการมึนจะตามมาหลอกหลอนให้พะอืดพะอมเล่น

หญิงสาวยันตัวจากเตียง เสยเส้นผมที่ยุ่งเหยิงของตัวเอง
ลวกๆ พอให้เข้าที่ บนโต๊ะกระจกมุมห้องมีคนเตรียมน้ำใส่อ่าง
สำหรับล้างหน้าไว้ให้แล้ว พร้อมด้วยอาหารร้อนๆ บนโต๊ะอีกฟาก

“เจ้าพวกบ้า...คิดถึงตัวเองไปเถอะน่า” อาร์โกพึมพำ...จะเมื่อไร
ก็เป็นแบบนี้ ทำเหมือนไม่รู้ว่าเป็นใคร คอยดูแลกันอย่างกับเด็ก
หลังล้างหน้า อาร์โกก็เริ่มลงมือจัดการกับอาหาร อาการปวด
หัวจี๊ดๆ ยังตามรั้งความกันจนไม่น่าจะกลืนอะไรได้ลง แต่เธอก็ยัง
คงนั่งกินของทุกอย่างบนโต๊ะไปเรื่อยๆ ไม่มีปริปากบ่น

แต่แล้วช่วงเวลาแห่งความสงบและความพยายามก็ต้องถูก
ทำลาย

แม้สมองจะยังมี แต่อำนาจของอาร์โกไม่ได้ถดถอย สัมผัส
ของพลังที่ไม่คุ้นเคยโผล่เข้ามา มันยิ่งใหญ่ แต่ถูกบีบอัดไว้ในร่าง
เล็กๆ เธอไม่ทำอะไรนอกจากตั้งหน้าตั้งตาทิ้งต่อไป เพราะถึงจะ
เป็นพลังงานแปลกหน้า แต่ไม่มีจิตมุ่งร้าย...อีกอย่าง เดี่ยวเจ้าพวก
นั้นก็คงแล่นมาหาเธอในอีกไม่ช้า

ก็อกๆ เสียงเคาะประตูดังขึ้นไม่นานหลังจากนั้น

“นายหญิงครับ ตื่นหรือยัง”

“อางงง” อาร์โกตะโกนกลับไปขณะเคี้ยวขนมปังเต็มปาก นึก

ภาพลูกเฝ้าคนสนิทที่ตอนนี้คงกำลังถอนหายใจปลงๆ

“ช่วยออกมาดูอะไรหน่อยครับ” อีกฝ่ายพูดธุระทันทีเพราะชินกับนิสัยของเธอแล้ว

หลังจัดการกับอาหารบนโต๊ะจนเรียบร้อย อาร์โกก็คว้าเสื้อคลุมพู่ฟองที่ทำจากหนังของตัวอะไรสักอย่างบนทางช้างเผือกมาสวม ยิ่งทำให้ตอนนี้เจ้าตัวดูเหมือนพวกหัวหน้าโจรสลัดยิ่งงายิ่งงั้น

ฝ่าเท้างามๆ ในรองเท้าบูตสั้นสูงถูกใช้แทนมือ ตะประตูเปิดออกไปต้อนรับวันใหม่ท่ามกลางเหล่าลูกเฝ้าและคนสนิทใกล้ประตูที่กระโดดหลบได้อย่างชำนาญ

“หลบสวย” อาร์โกหันมายิ้มมุมปากให้

“ฝึกมาดีนะครับ” ต้นหนหนุ่มตอบ ก่อนจะเดินตามอาร์โกที่ดูจะอารมณ์ดีขึ้นไปยังหัวเรือ

ไม่ต้องให้ใครนำทาง หญิงสาวก็สัมผัสได้ว่า ‘แขก’ แปลกหน้าตอนี้อยู่ที่ไหน เขาจงใจไม่ปิดบังพลัง เรียกว่าเข้าขั้นทำทายกันด้วยซ้ำ

ท่ามกลางเฝ้าอาร์โกมุง ร่างสูงสง่าได้ผ้าคลุมสีขาวยที่ปิดบังมิดชิดไปจนถึงศีรษะยื่นโดดเด่นสะดุดตา ผิวขาวของเสื้อวไบน้ำ และมือที่ลอดออกมายิ่งทำให้เขาดูแปลกแยกจากคนอื่น ๆ

อาร์โกเดินไปทอดอก ยืนจังก้ำท่าทางคล้ายจะหาเรื่องอีกฝ่าย เพราะผ้าคลุม ทำให้มองเห็นแค่เสื้อวหน้าครึ่งล่างว่าเขากำลังแยมรอยยิ้มอยู่เท่านั้น

“มีธุระอะไรว่ามา” นี่คือการทักทายอย่างเป็นทางการแล้วตามแบบฉบับของเธอ

“ขอบคุณครับที่ให้ข้าขึ้นเรือ” อีกฝ่ายบอก

ปรกติกาวให้คนแปลกหน้าขึ้นเรือมาง่ายๆ นับเป็นเรื่องที่

ค่อนข้างโง่ไปนิด แต่สำหรับอาร์โก เธอไม่เคยคิดมากเรื่องพรศัสน์นั้น
อยากจะทำก็มา อยากจะไปก็ไป แค่ว่าพอรู้เรื่องก็พอ...เพราะ
ในฐานะผู้นำที่ต้องปกป้องคนและกองเรือทั้งหมด เธอไม่เคยยอม
ให้คนที่ไม่มีจิตสัมผัสในด้านร้ายเหยียบย่างเข้าใกล้คาราวานของ
ตัวเองอยู่แล้ว แต่กับคนคนนี้ เธอไม่รู้สึกรังเกียจคิดร้ายจากตัวเขา

“เออๆ รีบๆ ว่าธุระมา” อวตารดวงดาวโบกมือด้วยความ
รำคาญ...อาการเมาค้างยังคงตามเล่นงาน แถมตอนนี้ยังถูกเสริม
ด้วยความพะอืดพะอมเล็กๆ จากการ ‘รับประทาน’ มื้อเช้า เธออยาก
จะกลับไปนอนฝั่งบนเตียงเต็มแก่

อาร์โกแน่ใจว่าได้ยินเสียงอีกฝ่ายหัวเราะ ดวงตาสีทองเหลือบ
มองคนที่ค่อยๆ ปลดผ้าคลุมสีขาวดูรุ่มร่ามออกจากศีรษะ

ผู้มาเยือนเป็นชายหนุ่มผิวขาวจัดราวกับจะมองทะลุได้ เส้นผม
สีเงินตัดสั้นเข้ากับศีรษะสีดำจางแทบกลืนไปกับผิว สิ่งเดียวที่ดูมี
สีสนับนตัวของชายคนนี้น่าจะเป็นดวงตาสีน้ำเงินหลังแว่นตาเท่านั้น

‘ไอ้พวกรับมือยาก’ เป็นคำที่อาร์โกใช้กาหัวคนคนนี้ทันที ถึง
ท่าทางและรอยยิ้มจะดูเป็นคนสุภาพแค่ไหน แต่ด้วยประสบการณ์
ยาวนานชั่วมักกับชั่วกัลป์ของเธอ ไอ้พวกตาเป็นประกายระยิบระยับ
แบบนี้ มีแต่คนประเภทฉลาดเป็นกรดจนน่าหมั่นไส้ทั้งนั้น...บางที
เธออาจจะคิดผิดที่ให้เขาขึ้นเรือมา

ชายคนนั้นก้มศีรษะให้อย่างนอบน้อมแทนคำทักทาย “สวัสดิ์
ครับคุณผู้หญิง ขออนุญาตแนะนำตัว ข้าชื่อเคลลาด้า ยินดีที่ได้...”

“ข้าถามชื่อเจ้าตั้งแต่เมื่อไหร่ ข้าถามว่าเจ้ามีธุระอะไรต่างหาก
हुตึงเรอะ” อาร์โกสวนขึ้นมาก่อนชายที่แนะนำว่าตัวเองชื่อเคลลาด้า
จะพูดจบ จนคนสนิทของเธอกุมขมับ สายหัวกับพฤติกรรมอันแสน
จะน่ารักน่าคบของนายหญิงตัวเอง

คนถูกขัดเพียงแค่อเล็กคิ้วขึ้นเล็กน้อย เคลลาต้าขยับแว่นพราง มองดูหญิงสาวตรงหน้าที่ความเกรียนดูท่าจะสู้กับความสวย ก่อนยิ้มกว้าง

“นั่นสินะครับ แต่ถ้าชื่อของข้าก็เป็นหนึ่งในฐานะที่ท่านถามหา ท่านจะยอมฟังมันไหมครับ” เขาตอบกลับด้วยท่าทางสุภาพ

อาร์โกรู้สึกเหมือนมีคนมาสะกิดต่อมความยั้วของตัวเองอีกครั้ง...อย่างที่เคยเคยใหม่ละ ใ่อ้น้ำซึ่ๆ แต่ตาใ้บั้งแบบนี้ ร้อยทั้งร้อยเป็นตัวปัญหาทั้งนั้น... ในขณะที่เหล่าชนเผ่ามุงต่างเริ่มซุบซิบ นินทา เพราะไม่เคยเจอแขกคนไหนที่ไม่สะดุ้งสะเทือนกับนิสัยนักเลงโตของอวตารของพวกเขาได้ขนาดนี้มาก่อน

“ว่าไป ให้อวอง” อาร์โกตัดสินใจว่าจะจบเรื่องให้เร็วที่สุด เนื่องจากอาการเมาค้างกำลังทำร้ายเธอเต็มที่ แถมยังรู้สึกรำคาญหน้าใ้อ้มอนี้มากขึ้นเรื่อยๆ

เคลลาต้ายิ้มและก้มศีรษะทักทายอีกครั้ง “ยินดีที่ได้รู้จักครับ ท่านอวตารแห่งกลุ่มดาวเรืออาร์โก ข้าชื่อเคลลาต้า เป็นสิ่งมีชีวิตเล็กๆ ในห้วงอวกาศนี้ และกำลังอยู่ระหว่างการเดินทางเพื่อทำงานบางอย่าง แล้วก็ได้มาพบกับกองคาราวานของท่านเข้า ช่างเป็นกองคาราวานเรือที่งดงามจริงๆ นะครับ เห็นแล้วอดไม่ได้ จนข้าต้องเสียมารยาทขึ้นมาบนเรืออย่างนี้ ไม่ทราบว่าจะเป็นการรบกวนรึ...”

“รบกวน” ยังไม่ทันที่แขกแปลกหน้าจะพูดจบ อาร์โกก็แทรกด้วยน้ำเสียงชวนหาเรื่องอีกครั้ง “คนแปลกหน้าขึ้นเรือ ยังไงก็เป็นภาระ แล้วก็ช่วยหยุดอ้อมระบบสุริยะซะที่ มันน่ารำคาญเว้ย จะขออะไรก็พูดมาเลย” หญิงสาวยักคิ้วเป็นเชิงถามระคนทำทนาย...เธอเกลียดการอ้อมค้อมแบบที่ใ้อผู้ชายคนนี้กำลังพยายามทำอยู่ ทั้งที่สิ่งที่เขาต้องการก็ชัดเจนเสียจนแทบทะลุเป้าตา

เคลลาต้าชะงักไปเล็กน้อย แต่สุดท้ายก็หลุดหัวเราะ “ครับ
ฉันขำขอโดยสารเรื่องนี้ไปชักพักนะครับ”

ลูกเรือทุกคนหันมองอวดารดวงดาวเป็นตาเดียว การรับคน
แปลกหน้าขึ้นเรือโดยไม่รู้ต้นสายปลายเหตุแบบนี้เป็นเรื่องที่ไม่เคย
เกิดขึ้นมาก่อน และคงไม่ใช่ความคิดที่ดีนัก

อาร์โกยิ้มมุมปากพร้อมหัวเราะในลำคอ “ก็แค่นั้น”

‘ท่านอาร์โก!!!’ เหล่าลูกเรือพากันกรีดร้องในใจ...ให้ตายสิ มี
อวดารดวงดาวทั้งเกรียนทั้งเอาแต่ใจแบบนี้ ชนเผ่าอาร์โกคงเป็นสิ่งที่
มีชีวิตที่น่าสงสารที่สุดใในอดีตแห่งๆ

อวดารที่ถูกลูกเรือสรรเสริญในใจจ้องเขม็งไปยังคนซึ่งเพิ่งจะ
ได้รับอนุญาตให้กลายเป็นผู้โดยสารชั่วคราว เขายังคงยิ้มให้ด้วย
รอยยิ้มที่ดูเผินๆ แล้วแสนสุภาพ สำหรับอาร์โก รอยยิ้มของคน
คนนี้ซ่อนอะไรเอาไว้มากเกินไป...แต่ก็

‘ช่างเหอะ ชี้เกี่ยจคิด’ นั่นคือบทสรุปตามประสานายหญิง
แห่งคาราวานเรือ

A rondo¹ has begun in the southern sky.

Don't be shy and take my hand.

Argo's memo 1

ข้าเกลียดการเขียนอะไรยาวๆ เป็นที่สุด แต่ไอ้สิ่งมีชีวิตซี้ดๆ
นั่นก็ให้เจ้านี่มาเป็นของตอบแทนค่าโดยสารของเขา ช่างคุ้มค่าเป็น
บ้า แกมยังรบเร้า (ยั่วโมโห) ให้ลองเขียนดู

---

¹ rondo (n.) คือ บทเพลงที่มีการบรรเลงทำนองหลักซ้ำไปซ้ำมาหลายรอบ

โอเค เขียนแล้ว พอใจยัง

ป.ล. อย่างนี้ถ้าไม่รู้ว่าจะใส่สมุดโคโรโกโสเน่มีมันทำอะไรได้

Keleáta's diary 1

ไดอะรี่ที่รัก วันนี้ก็ครบหนึ่งอาทิตย์แล้วที่เข้าได้ขึ้นมาอยู่บนเรือลำนี้ ท่านอาร์โกดูจะไม่ปลื้มกับของขวัญที่เข้าไปทำอะไร แถมตัวหนังสือยังออกสีเทาหม่นๆ อารมณ์ตอนเขียนคงไม่ค่อยดีนัก

คาราวานเรื่องนี้พิเศษและยิ่งใหญ่อย่างที่เข้าเคยจินตนาการไว้ ชนเผ่าทุกคนก็ดูเป็นมิตร การได้ล่องเรือไปยังที่ต่างๆ ในจักรวาลอันกว้างใหญ่พร้อมพวกเขาช่างเป็นเรื่องน่าอัศจรรย์

ป.ล. รู้แล้วก็ช่วยตอบซ้ำต่อไปด้วยนะครับ^^

Argo's memo 7

ไอ้ตัวโปร่งแสงนั้นคิดว่ามันเป็นใคร ถึงบังอาจคิดจะโกงคนของข้าหน้าด่านๆ! ไอ้พวกลูกเผ่าเง่าเนี่ยก็ช่างอ่อนต่อโลกนัก ยอมให้เขาหลอกเอาได้ ให้ตายเถอะ มีแต่เรื่องน่าหงุดหงิด เหล้าสามล้งก็ไม่พอชดใช้หรอกไวย!

ป.ล. ใครใช้ให้เจ้าแอบดูอะ!?

Keleáta's diary 7

ไดอะรี่ที่รัก วันนี้เราได้แะยงดาวที่งดงามมากดวงหนึ่ง ซึ่งทุกอย่างดูใสและเป็นประกายราวกับผลึกแก้ว

ชนเผ่าอาร์โกเริ่มต้นทำการแลกเปลี่ยนสิ่งของที่พวกเขาได้มาจากการเดินทางไปยังเียนดวงดาวต่างๆ กับของที่ดวงดาวแห่งนี้ พร้อมด้วยข้อพึงเรื่องเล่ามากมายเป็นคำตอบแทน ทุกคนในเผ่าชอบ

เรื่องเล่า คงมีแค่หัวหน้าเผ่าคนเดียวที่ดูจะเกลียดการนั่งฟังคนอื่น
พูดยิ่งกว่าอะไร

ตอนแรกข้าคิดว่ามันน่าเป็นห่วงนิดหน่อยที่ให้ชนเผ่าซึ่งขึ้น
ชอบเรื่องเล่าแลกเปลี่ยนของด้วยราคาตามใจชอบ เพราะพวกเขา
อาจถูกเอาเปรียบได้ง่ายๆ แต่สงสัยข้าจะคิดมากเกินไป ท่านอาร์โก
ปกป้องคนของเธอและเป็นผู้นำในการเจรจาที่เก่งกาจมาก ไม่มีใคร
กล้าหือเลยสักนิด และสาบานได้ ข้าแอบเห็นเธอลากคอกู้คำจอม
เจ้าเล่ห์ไปกระทืบจนอ่วมด้วยช่วงก่อนที่พวกเขาจะจากดาวนั้นมา

ป.ล. ท่านเก่งมากเลยครับ และข้าไม่ได้แอบดูนะ ก็แค่...หัน
ไปเห็นเฉยๆ

Argo's memo 16

ไอ้ชีวิตนั่น! ขอให้มันตายเพราะความเสือกไม่เข้าเรื่องของ
ตัวเองเข้าสักวัน!

วันนี้เป็นโอกาสดีในรอบหลายปีแสงที่เราจะได้เจอดวงดาวที่
มีวัตถุดิบทำเหล้าดีๆ ใครใช้ให้ไอ้หมอนั้นมาขวาง! ขนาดคนในเผ่า
ยังไม่เคยมีใครกล้าขวางข้าอย่างนี้ คิดว่าตัวเองเป็นใครไม่ทราบหะ
ไอ้ชีวิต!

ป.ล. มาเอาไอ้สมุดเฮงชวยเล่มนี้คืนไปซะ ก่อนข้าจะฉีกมัน
ทิ้งแล้วโยนลงหลุมดำ!

Keleáta's diary 16

ไดอะรี่ที่รัก ดูเหมือนวันนี้ข้าจะทำให้ท่านอาร์โกโกรธเข้าจริงๆ
เสียแล้ว

ตั้งแต่ขึ้นเรือมาใหม่ๆ ข้าก็พอจะทราบว่าท่านอาร์โกเป็นคน

ชีนชอบ (คลังไคล้) เหล้า แค่มืออยู่ในห้องเก็บใต้ท้องเรือเธอก็คงมีกินไปอีกหลายปี แต่นั่นไม่ใช่เหตุผลที่ห้าห้า เพราะเธอดื่มมันมากเกินไปต่างหาก และไม่ใช่แค่ห้าที่เป็นห่วง ทุกคนเองก็กังวลเกี่ยวกับเรื่องนี้

สำหรับห้า ท่านอาร์โกเป็นคนที่น่านับถือคนหนึ่ง แม้นิสัยบางส่วนจะนำไปปรับปรุงเล็กน้อย แต่โดยรวมแล้วเธอก็ยังเป็นคนที่มีความเห็นที่เห็นได้ชัดที่สุดคงเป็นความเป็นผู้นำที่เด็ดขาดและจิตใจแบบนักเลงแท้ๆ แต่ว่าของพวกนั้นก็มักจะหายไปเมื่อเธอดื่มจนเริ่มเมาต่อให้เป็นอวตารแห่งหมู่ดาวที่ยิ่งใหญ่แค่ไหน แต่อวตารก็คืออวตารร่างกายย่อมมีข้อจำกัด เพราะแบบนี้ทุกคนถึงได้อยากให้เธอลดการดื่มลงเสียบ้าง ไม่ใช่เพราะแค่ปัญหาด้านการควบคุมตัวเอง แต่เพราะลูกเฝ้าทุกคนรักและเป็นห่วงเธอ

วันนี้ห้าพยายามจะอธิบายให้เธอเข้าใจเรื่องนั้น แต่เธอก็ใจร้อนและหงุดหงิดเกินกว่าจะฟัง ก็ได้แต่หวังว่าหลังได้อ่านสิ่งที่ห้าเขียนแล้วเธอจะยอมยกโทษให้ และคิดถึงทุกคนที่ห่วงใยเธอบ้าง

ป.ล. ของที่ให้ไปแล้วห้าไม่รับคืนหรือครับ มันเป็นของท่านแล้ว อยากรจะทำยังไงกับมันก็ได้...แต่ห้าคิดว่าท่านไม่ใช่คนไม่มีความคิด ดังนั้นหลังอ่านข้อความนี้จบ ท่านคงไม่อยากจะทิ้งมันแล้วละ

Argo's memo 22

ห้าไม่ชอบรสหวาน ไม่ชอบของแข็งๆ ไม่ชอบอมอะไรในปากนานๆ ไม่ชอบสีชมพูแสบแสบ และก็ไม่ชอบรูปดาวน่ารัก...แต่ห้าชอบลูกกวาดจิ้งเ่าของเจ้า จบนะ

ป.ล. เลิกถามเข้าสี่ห้าสักที!

Keleáta's diary 22

โคอะรีที่รัก วันนี้คาราวานได้เทียบท่าที่ดาวเคราะห์น้อยแห่งหนึ่งซึ่งทั่วทั้งดาวถูกเนรมิตขึ้นจากของหวานมากมาย เราสามารถกินมันได้ตั้งแต่พื้นดินไปจนถึงแม่น้ำ ทุกอย่างที่นี่ดูมีสีสันชวนตื่นตาตื่นใจมากจนข้าแอบคิดถึงงานของตัวเองไม่ได้ว่า ถ้าหากได้คนจากดาวเคราะห์น้อยแห่งนี้ไปเป็นส่วนหนึ่ง 'ของเรา' มันจะน่าสนใจสักแค่ไหน

พักเรื่องงานเอาไว้ก่อน วันนี้ทั้งวันข้าสังเกตเห็นท่าที่แปลกๆ ของท่านอาร์โก ทำให้ต้องตั้งคำถามเรื่องรสนิยมการกินของเธอเล็กน้อย ประกติท่านอาร์โกดูไม่เหมือนคนเรื่องมากเรื่องของกิน เธอกินทุกอย่างที่ลูกเฝ้าเตรียมไว้ให้ไม่เคยเกี่ยง แต่ในวันนี้ดูเหมือนเธอจะใส่ใจกับการเลือกของกินจากเหล่ากองขนมมากมายเป็นพิเศษ ข้าไม่รู้ว่าทำไม แต่สุดท้ายเธอก็กลับไม่ได้อะไรติดมือไปเลย ข้าจึงตัดสินใจเลือกให้เธอเอง

ลูกกวาดดวงดาวหลากสีเป็นที่นิยมเสมอจากสถิติของข้าและสีชมพูก็เป็นสีที่ขายดีที่สุดในกลุ่มสาว ๆ แต่ท่าทางของท่านอาร์โกตอนรับมันไปทำให้ข้าตีความไม่ถูกว่าเธอชอบหรือไม่ชอบมัน (หรือเพราะเธอไม่สาวแล้ว?) ซึ่งการปล่อยความสงสัยเอาไว้ก็ไม่ใช่นิสัยของข้าเสียด้วยสิ

ป.ล. จบครับ ^^

Argo's memo 31

ชั่วชีวิตที่ยาวนานของข้าเจอดาวประหลาดมามากมาย สิ่งมีชีวิตประหลาดยิ่งมากกว่า ไม่รวมถึงเหตุการณ์อีกนับล้านๆ จนข้าไม่คิดว่าจะเจออะไรที่ทำให้ตัวเองประหลาดใจได้อย่างจริงจังอีก

แล้ว แต่ให้ตายเหอะ นี่ข้ายังอยู่มานานไม่พอรีไร ถึงยังได้รู้สึก
‘ประหลาดใจ’ แบบนี้ได้อีก อ้ากกก น่ารำคาญชะมัด! เจ้าคิดว่าข้า
เป็นเบบีหรือโงะ ไร้ขีด! ถึงได้กล้าแย้ง ‘นวม’ ของข้าไปต่อย!

ป.ล. วันนี้ไม่มี ป.ล. เพีย! หงุดหงิด!

Keleáta's diary 31

ไดอะรี่ที่รัก เข้าตุ้่วันนี้คาราวานแห่งกลุ่มดาวเรือใหญ่ก็ยัง
ท่องไปในห้วงอวกาศอีกเช่นเคย มันคงจะเป็นอีกวันที่เจียบสงบ หาก
ไม่เพราะการมาเยือนจากสลัดอวกาศกลุ่มเล็กๆ ที่มีกำลังราวสอง
สามหมื่น (ข้าคิดว่ามันเล็กนะ ถึงคนอื่นจะไม่เห็นด้วยก็ตาม) พวก
เขาเป็นสิ่งที่ชีวิตเร่ร่อนเช่นเดียวกับชนเผ่าอารโก ต่างกันแค่ไม่มี
บ้านเกิดให้กลับไปอีกต่อไปแล้ว เพราะดาวเคราะห์ของคนเหล่านี้ถูก
ทำลายไปจากการระเบิดของระบบสุริยะที่ตัวเองเคยอาศัยอยู่เมื่อ
นานมาแล้ว

ครั้งหนึ่งในอดีตก่อนข้าจะได้มา ‘ทำงาน’ อย่างที่ทำอยู่ทุก
วันนี้ ข้าเคยเจอกับพวกเขามาก่อน แม้จะดูน่าสงสาร แต่ธรรมชาติ
ที่ดูร้ายของสิ่งมีชีวิตจากดาวที่สูญสลายดวงนี้ก็ได้เปลี่ยนไป นั่น
อาจเป็นเหตุผลหนึ่งว่าทำไมคนที่เหลืออยู่จึงไม่คิดหาดาวดวงใหม่
เพื่อลงหลักปักฐาน แต่ผันตัวเองมาเป็นสลัดอวกาศที่ขึ้นชื่อเรื่อง
ความโหดร้ายและกลืนดาวเลือดแทน

พวกเขาอยู่อีกไกล คนที่จับสัมผัสของพวกเขาได้ตอนนี่คง
มีแค่ท่านอารโก ข้าจำได้ว่ามองไปที่ห้องของเธอ แต่ความเงิบ
ทำให้รู้ว่าเธอยังไม่คิดจะลงมือ สงสัยเพราะอาการมาจาก
เมื่อวาน เธอตีหมันเพราะต้องการประชิดเรื่องที่เราทะเลาะกัน
(ว่าซานมควรใส่หมาก่อนหรือหลัง)

ประสบการณ์สอนข้าให้อ่านคน ท่านอาร์โกไม่ใช่ขอตัว
ประเภทรักสงบ แต่เพราะความรับผิดชอบที่ต้องแบกรับทำให้เธอ
พยายามควบคุมตัวเองให้สงบ...เอ่อ...เท่าที่จะทำได้นี่นะ...ถ้า
ปะทะกันยังไงท่านอาร์โกก็คงชนะ แต่ว่าเธอคงจะพะอืดพะอมไม่
น้อยหากต้องลงมือกับคนทั้งกองทัพด้วยอาการเมาค้าง

ดังนั้นข้าคิดว่าตัวเองควรจะเป็นคนลงมือ ถือเสียว่ายิ่งปีนหน้า
เดียวได้คนสองตัว หนึ่งช่วยแบ่งเบาภาระท่านอาร์โก และสอง
เป็นการแก้แค้นเล็กๆ น้อยๆ เธอจะรู้ว่าไม่ควรประชิดข้าด้วยการ
ตีมืออีก...ก็แหม อะอะไรจะแก้เผ็ดอวดตารนักเลงผู้รักการวิวาทได้ดีไปกว่า
แย่งการวิวาทของเธอไปทำละ จริงไหมครับ คุณไดอะรี

ป.ล. ข้ารู้ว่าท่านตกใจที่ข้า 'เก็บกวาด' เสียสะอาดหมดจด
แต่ท่านอาร์โกครับ นั่นมันก็แค่สลัดอากาศกลุ่มเล็กๆ นะ

Argo's memo 38

ข้าเกลียดคนพูดจาอ้อมค้อม ทำอะไรอ้อมโลก อืดอาดชักช้า
ประวิงเวลาไปเรื่อย ซึ่งเคลมมีครบทุกอย่าง แต่ทำไมข้าถึงเกลียด
หมอนั่นไม่ลงสักที

ป.ล. ไม่ต้องดีใจไป ไม่เกลียดก็แค่ไม่เกลียด อย่าคิดให้มัน
ไกลนัก

Keleáta's diary 38

ไดอะรีที่รัก วันนี้คือวันที่พิเศษในวันที่ไม่พิเศษ ทุกอย่างแสน
ธรรมดา นั่นทำให้ข้าได้ใช้เวลาเงียบๆ กับท่านอาร์โก พูดคุยแลกเปลี่ยน
เรื่องราวต่างๆ ก็แค่วันธรรมดา...ที่ข้ารู้สึกว่ามันไม่ธรรมดา
เอาเสียเลย

ป.ล. ข้าวยอมรับเรื่องพูดจาอ้อมค้อมกับทำอะไรอ้อมโลก แต่เรื่องอึดอัดชักช้านี้ขอเถียงครับ ข้าก็แค่เป็นคนมีความอดทนกับ ‘แผนการ’ ที่ต้องใช้เวลาเท่านั้น แล้วก็...ข้าจะพยายามไม่คิดไกลนะ ครับ แค่พยายามนะ

Argo's memo 42

ข้าไม่เคยคิดว่าการดูแลใครสักคนเป็นเรื่องง่าย แต่ที่ยากกว่าก็คือ การได้รับการดูแลจากใครสักคน ไม่ใช่ข้าไม่เคยถูกเจ้าพวกเด็กน้อยในเผ่าดูแล แต่นั่นกับนี่มันต่างกัน ข้าไม่ได้อยู่มานานชั่วกับชั่วกัลป์แบบไร้เดียงสาหรอกนะ

ถึงอย่างนั้นก็ยังสงสัยอยู่ดี เพราะเราไม่เหมือนกันเลย ไม่มีอะไรที่เข้ากันได้ เรียกว่าต่างกันชนิดสุดขอบกาแล็กซีเลยทีเดียว... หรือหมอนั้นจะเป็นพวกกรสนิยมบกพร่อง?

ป.ล. อย่าให้จับได้นะเคลว่าเจ้าแอบปั้นหัวคนของข้าไปเป็นพวก รู้สึกจะคอยสนับสนุนกันดีเหลือเกิน

Keleáta's diary 42

ไดอะรี่ที่รัก การที่ข้ามายังที่แห่งนี้ ท่านอาร์โกคงรู้อยู่แต่แรกแล้วว่าไม่ใช่แค่เหตุบังเอิญ เธอรู้มาตลอดว่าข้าไม่ใช่แค่คนเดินทางที่ต้องการการผจญภัยครั้งยิ่งใหญ่ ถูกต้องครับ ข้ามาหาเธอด้วยจุดประสงค์บางอย่าง แต่ว่าในตอนี้ จุดประสงค์ที่ว่าดูเหมือนจะเพิ่มขึ้นมาอีกอย่างเสียแล้ว

ตลอดเวลาที่ข้าได้ใช้ชีวิตอยู่บนเรือแห่งนี้ ข้าได้เห็นในสิ่งที่ไม่เคยเห็น และได้พบกับความประทับใจมากมาย หนึ่งในนั้นก็คือเธอ ความแตกต่างชนิดสุดขีดไปเสียทุกด้านของเรายิ่งดึงดูดให้ข้า

สนใจ มันไม่ใช่เรื่องแปลกใช่ไหมที่ความรู้สึกแบบนี้จะเกิดขึ้นได้...

อา แล้วงานของข้าล่ะ ข้าชกจะลึ้มๆ มันไปแล้วนะเนี่ย

ป.ล. รสนิยมข้าปรกติดีนะครับ (หรืออย่างน้อยข้าก็คิดว่ามันปรกตินะ) อีกอย่างข้าไม่เคยบั่นหัวใครให้มาเป็นพวกสักหน่อย ท่านกำลังปรักปรำข้านะครับ อาร์โก...ทุกคนสมัครใจมาเป็นพวกข้าเองต่างหาก

Argo's memo 49

เจ้ากำลังวางแผนทำบ้าอะไรเคลลาค้า!!!

Keleáta's diary 49

ไดอะรีที่รัก สงสัยวันนี้ข้ากับพวกลูกเรือจะทำตัวลึบๆ ล่องๆ ไปหน่อยเลยทำให้นายหญิงของพวกเราโกรธ คูสิ เขียนชื่อข้าซะเต็มยศเลย ไม่ได้เห็นมานานแล้วนะเนี่ย

ป.ล. หลับฝันดี เตรียมตัวให้พร้อมสำหรับพຽ່งนี่นะครับ อาร์โก

Argo's memo 50

ออกมาเจอกันเดี๋ยวนี้

Keleáta's diary 50

ไดอะรีที่รัก แผนวันนี้ไปได้ไม่สวยเท่าไร ท่านอาร์โกอาละวาดจนพวกเราต้องรีบลงจอดฉุกเฉินบนดาวเคราะห์น้อย เรือธงเสียหายไปหลายส่วน และคนทำฟังก์ก็ไม่อยู่ในอารมณ์จะซ่อมมัน พวกลูกเรือก็ทำอะอะไรไม่ได้เพราะที่นี่เป็นดาวร้าง ไม่มีอะไรที่พอใช้เป็นวัสดุได้เลย ของที่มีอยู่ในคลังก็คงพอซ่อมได้แค่บางส่วน ทุกคนเลย

ขอร้องขอให้ช่วยเคลียร์กับท่านอาร์โกเร็วๆ และก็ดูเหมือนเหล่า
ดวงดาวจะเห็นใจบ้าง

...อวยพรซ้ำด้วยนะครับ คุณไดอะรี

ดาวเคราะห์น้อยดวงนี้ไม่มีชั้นบรรยากาศ ทำให้แสงดาว
ยามค่ำคืนส่องสว่างไปทั่วท้องฟ้า พร่างพรายระยิบระยับจนไม่อาจ
คำนวณนับ คาราวานเรือจอดนิ่งท่ามกลางพื้นดินสีเทาหม่นแสน
เว้งว่าง

ดาตฟ้าด้านท้ายเรือตอนนี้ไร้ผู้คน มีแค่ดวงดาวแห่งดวงดาว
กำลังนั่งชันเข่าอยู่บนราวระเบียงพร้อมขูดเหล้าในมือ เสียงฝีเท้า
จากทางด้านหลังดังขึ้น เรียกให้อาร์โกหันกลับไปมอง

“อารมณ์เย็นลงหรือยังครับ” เคลลาต้าปรากฏตัวขึ้นพร้อม
รอยยิ้มเหมือนทุกครั้ง

“ได้ต่ออย่าชักเบี่ยงคงเย็นกว่านี้” น้ำเสียงของเธอยังเจือ
แววหาเรื่อง

เคลลาต้าเดินเข้าไปใกล้ มองขูดเหล้าในมืออาร์โก ดวงตา
สีน้ำเงินหลังกรอบแว่นฉายแววอ่อนใจนิดๆ แต่ก็ปล่อยไป

“ไม่ต้องมาทำหน้าแบบนี้ มันยิ่งกวนอารมณ์ไม่รู้เรอะ”
อาร์โกสวนทันที แถมยังกระดกเหล้าประชิดอีกต่างหาก

เคลลาต้าถอนหายใจ “ครับ ข้าก็ไม่ได้ว่าอะไรนี่ครับ”

“แต่หน้าเจ้ามันออกหมดแล้ว!” คนที่เริ่มกริมๆ โวย

“เพราะเป็นห่วงครับ” ชายหนุ่มตอบด้วยน้ำเสียงสงบนิ่ง เขา
ยังไม่ห้าม แต่ถ้ามากไปกว่านี้อาจต้องทะเลาะกันอีกครั้ง ซึ่งเขา
ไม่อยากเลย

อาร์โกฟันลมหายใจแรง ทั้งลังเลและหงุดหงิดไปพร้อมๆ กัน

แต่ในเมื่อตัดสินใจมาเคลียร์แล้วก็ต้องทำให้มันจบ

“ข้าให้ออกาสเจ้าอีกครั้งเคล จะยืนยันคำถามของเจ้าเหมือนเดิม หรือกลับลำเสียแต่ตอนนี้ ข้าจะเมตตาทักครั้ง ทำเป็นว่าไม่ได้ยิน” อวตารดวงดาวพูดไปแบบนั้น แต่กลับรู้สึกโหวงๆ แปลกๆ หากอีกฝ่ายเลือกที่จะถอย

เคลลาตัวอึดม หยิบสมดุสีเบจเรื่อยๆ ติดตัวล็อกเล่มหนึ่งขึ้นมา หน้าตาของมันเหมือนกับเล่มที่อาร์โกได้รับเป็นของขวัญทุกอย่าง “ข้าเขียนทุกอย่างด้วยน้ำหมึกที่จะไม่มีวันเลือนหาย และสมุดเล่มนี้ก็จะไม่มีวันถูกทำลายหากคู่ของมันยังคงอยู่” ชายหนุ่มเริ่มขยับตัวเข้ามาใกล้

“ช่างน่าหัวเราะจริงๆ เจ้ามาทำงานแท้ๆ” อาร์โกพูดคล้ายจะตำหนิ ในขณะที่เคลลาตัวเริ่มโน้มตัวลงมาหาเธอที่นั่งอยู่บนราวระเบียง

“นั่นสิครับ ข้าก็ตกใจตัวเองอยู่เหมือนกัน” ว่าแล้วเขาก็หัวเราะ “ฟังแบบนี้เหมือนข้ากำลังมาหลอกลวงท่านยังไงไม่รู้แฮะ”

“น้ำหน้าอย่างเจ้าเนี่ยจะมาหลอกข้า” อาร์โกหัวเราะเฮอะ “เจ้ามีจุดประสงค์ที่เรือพวกนี้ ไหนจะยังไ้เรื่องตลาดนัดอะไรนั่นที่เจ้าชอบเล่าเป่าหูคนของข้าอีก นี่คิดว่าข้าอยู่มานานเท่าไรหะ เจ้าเด็กน้อย”

“เด็กน้อยเลยหรือครับ”

“ไม่ว่าเจ้าจะเป็นตัวอะไร อยู่มานานแค่ไหน แต่เมื่อเทียบกับข้า เจ้ามันก็แค่เด็กนั่นแหละ” อาร์โกชี้หน้า

เคลลาตัวไม่ตอบ เขาแค่อึดมเมื่อเห็นว่าเธอไม่ปฏิเสธความใกล้ชิดที่กำลังค่อยๆ เกิดขึ้น “ตอนนี้เด็กคนนี้อาจได้คำตอบจากท่านครับ”

อาร์โกยิ้ม “ทั้งสองคำถาม?” เธอจงใจทวน

“ครับ ทั้งสองคำถาม” เคลลล่าตั๋ย้า “แต่ขออันแรกก่อนนะ
อีกอันข้าช้กจะยังงักได้แล้ว”

อวตารสาวหัวเราะลั่น ก็ไ้คำถามที่สองนะ มันเรื่องงานของ
เขาแท้ๆ “งั้นข้าจะตอบอันที่สองก่อน”

เคลลล่าตั๋ยหุดหัวเราะพรีด สมกับเป็นอาร์โกจริงๆ “ครับ งั้น
ข้าจะฟังอันที่สองก่อน”

ชายหนุ่มขยับตัวออกห่างไปเล็กน้อย ท่าทางดูเป็นการเป็น
งานมากขึ้น ก่อนที่รอบตัวของเขาจะมีประกายแสงราวกับละออง
ดาวระยิบระยับ เปลี่ยนเครื่องแต่งกายจากชุดทะมัดทะแมงเช่นเดียวกับ
พวกอาร์โกเป็นชุดสีขาวยาวชายผ้าพลิ้ว คาดเอวด้วยผ้าสีนวล
มีลวดลาย สวมเสื้อคลุมยาวสีฟ้าอ่อนราวกับสายน้ำที่มีละอองดาว
ประกายจางๆ ทั้บอีกชั้น

ในขณะที่รอบตัวของอาร์โกเองก็เริ่มมีแสงสว่างสีทองและแผ่
ไ้พลังออกมา เส้นผมของเธอเริ่มยาวขึ้นและล่องลอยเหมือนมี
สายลมพัด ดวงตาสีทองทอแสงเปล่งประกาย

“ผู้ทำสัญญาจากตลาดนัดแห่งดวงดาวเอ๋ย เจ้ามาเพื่อเฝ้า
สังเกตพวกเราและยื่นข้อเสนอให้เมื่อผลที่ได้น่าพอใจ วันนี้เจ้าได้ยื่น
ข้อเสนอฉันให้ข้า เจ้าต้องการคนของข้า เรือของข้า และข้าสามารถ
เรียกสิ่งตอบแทนได้ไซ้ไหม” อาร์โกถาม เสียงของเธอก้องกังวาน
พลังอำนาจและความน่าเกรงขามปรากฏอย่างชัดเจน แสดงให้เห็น
ถึงความยิ่งใหญ่ที่ซ่อนอยู่

เคลลล่าตั๋ยโค้งตัวลงอย่างสุภาพและนอบน้อม “ครับ หากท่าน
และคนของท่านจะกรุณา พวกเราจะเป็นคู่สัญญาที่ดีต่อกัน”

“เจ้าอยู่ที่นี้มาพักใหญ่ น่าจะรู้ไซ้ไหมว่าข้าเกลียดการผูกมัด

มันน่ารำคาญ ถึงจะเป็นช่วงเวลาสั้นๆ ในรอบกาลเวลาของตลาด
นั้นก็ตาม” อารีโกบอก

“ครับ ข้าทราบดี และไม่คิดจะบังคับท่านด้วยหากท่านไม่...”
เคลลาตัวยังคงก้มหน้า

“ตกลง” คำตอบแบบไม่มีปี่มีขลุ่ยของอีกฝ่ายชนิดกลับตาล-
ปัตรเกือบทำชายหนุ่มไปไม่เป็น เขาเงยหน้าขึ้นก่อนจะเห็นอารีโก
กำลังกลืนข้าสุดตัว แต่สุดท้ายก็ปล่อยก้ากออกมาเต็มที

ตอนนั้นเองที่เคลลาต้าเข้าใจทุกอย่าง “หลอกข้าเหอครับ”
เขาพูดอย่างอ่อนใจ

“ฮ่าๆ เจ้าเริ่มก่อนนะ” ว่าแล้วแม่นางก็ข้าต่อ
ชายหนุ่มได้แต่ส่ายหัว เอาเถอะ มันก็เป็นอีกอย่างหนึ่งที่เขา
ชอบในตัวเธอ “ฉันสรุปว่าท่านจะไปตลาดกับข้า”

“อาอะ เจ้าเอาเรื่องของที่นั่นมาขายคนของข้าซะพวกเขาเพื่อ
ไปหมด ชินไม่ยอมให้ไป ข้าคงได้ถูกพวกมันบ่นหงุดหงิดไปอีก
หลายๆ ปี” อารีโกทำท่าประกอบแบบโอเวอร์จนเคลลาต้าหลุด
ยิ้ม

“ถ้าอย่างนั้นแล้วคำตอบของอีกคำถามล่ะครับ ท่านจะช่วย
ตอบข้าได้รึยัง”

คราวนี้อารีโกหยุดข้าและเหลือบตามอง ใบหน้านามียิ้มอย่าง
ไม่น่าไว้ใจ “ข้าตอบเจ้าไปแล้วนะ”

เคลลาต้าได้แต่เลิกคิ้วอย่างสงสัยว่าอีกฝ่ายตอบเขาตั้งแต่
เมื่อไร ชายหนุ่มไม่ใช่คนเลินเล่อ ดิดจะละเอียดรอบคอบด้วยข้า
ไม่น่าพลาดอะไรง่าย ๆ แบบนี้

อารีโกยิ้มพอใจเมื่อเห็นว่าปั้นหัวเขาได้สำเร็จ...เคลลาต้า
เป็นคนแปลก แปลกที่กล้าถามคำถามนั้น แปลกที่กล้าพูดแบบนั้น

ออกมา และแปลกที่รู้สึกแบบนั้นกับคนอย่างเธอ...แต่ก็เพราะแบบนั้นแหละ เขาถึงได้นำสนใจ

อวตารดวงดาวแบมือออกมา แสงสว่างปรากฏขึ้นก่อนจะกลายเป็นสมุดสี่เบจน่าเบือ

เคลลาต้าเบิกตากว้างทันที ชายหนุ่มรีบหยิบสมุดในมือขึ้น พลิกดูหน้าสุดท้าย...ก่อนรอยยิ้มจะปรากฏขึ้นบนใบหน้าของเขา

Argo's memo 50.5

กล้าขอข้าก็กล้าให้ เรายามลองคบกัน เคล...

Whatever who you are, the only thing I care is you are the one who brought to me a precious rhythm of rondo

ริวา เอสเทลลา คือชื่อของตลาดนัดขนาดใหญ่ที่พาด ผ่านอวกาศ สถานที่แห่งนี้มีชื่อเสียงและคำเล่าลือมากมาย ชาวดวงดาวทั่วทุกมุมจักรวาลอันกว้างใหญ่สามารถมารวมตัวกันที่นี่ได้ ภายใต้เงื่อนไขการเข้าสู่ตลาด หนึ่งในนั้นคือ การทำสัญญาระหว่างอวตารแห่งดวงดาวกับผู้ทำสัญญาจากริวา เอสเทลลา

คาราวานเรือขนาดมหึมาเดินทางมาถึง ริวา เอสเทลลา ในวันที่ท้องฟ้าของตลาดเป็นสีแดงสว่างสดใส ซึ่งเป็นวันสุดท้ายของการเปิดตลาดนัดพอดี จึงมีผู้คนมากมายขวักไขว่ และทุกคนก็ดูจะให้ความสนใจกับคาราวานจากกลุ่มดาวแห่งเรือใหญ่

เรือธงเข้าเทียบท่ายังเกาะลอยโล่งกว้างแห่งหนึ่ง สิ่งปลูกสร้างมากมายล่องลอยอยู่ทั่วไปหมด ไกลสุดลูกหูลูกตาเห็นแสงระยิบระยับไหลเอื่อยราวสายน้ำ เพราะแบบนี้การเดินทางไปมาใน

ตลาดที่กว้างใหญ่ไพศาลแห่งนี้จึงต้องใช้เรือ

“น่าประทับใจ” อาร์โกพูดกับเคลลาต้าขณะทั้งสองยืนอยู่บน
ดาดฟ้ามองดูทิวทัศน์โดยรอบของ ริวา เอสเตลลา หลังเรือทุกลำใน
คาราวานเทียบท่าเสร็จ

“ดีใจที่ท่านชอบครับ” เคลลาต้ายิ้มให้ “ตอนนี้เรากำลังอยู่
ระหว่างการก่อสร้างเพิ่มเติม ยังคงมีปัญหาติดขัดหลายอย่างให้ต้อง
ปรับปรุงต่อไป”

“หนึ่งในนั้นคือไอ้เรือละลายได้นั้นสินะ” อาร์โกว่า พลางชี้ไป
ยังเรือแจวบริการฟรีที่เธอเห็นผู้คนใช้พายไปพายมาในตลาด

รูปลักษณะของมันช่างแสนเรียบง่ายและดาดสน เป็นแค่เรือ
ทรงใบไม้ และที่แย่ที่สุดคือ เนื่องจากพวกมันถูกสร้างจากสายธาร
ด้วยพลังของตลาด เมื่อมีการผลัดเปลี่ยนพลังงานก็จะละลายกลับ
เป็นหนึ่งเดียวกับสายธาร เดือดร้อนผู้ใช้บริการต้องคอยหาที่หยุด
พัก รอการหมุนเวียนของพลังอีกครั้งเพื่อกลับมาใช้ใหม่

“นั่นคือเหตุผลในตอนแรกที่ข้าตามหาท่านครับ” เคลลาต้า
ยอมรับตามตรง “ทางตลาดอยากได้ผู้รับสัมปทานให้บริการเรือ
สำหรับเดินทางในตลาดเพื่อความพอใจของผู้ใช้บริการและลดการ
สูญเสียพลังงานของตลาด ซึ่งพวกท่านก็คือคำตอบที่ดีที่สุดของเรา”

อวตารแห่งดาวเรือใหญ่ยิ้มพอใจ “แน่นอน เจ้าคิดว่าข้าเป็น
ใคร” ช่างเป็นคำพูดที่ไร้ซึ่งความถ่อมตัวโดยสิ้นเชิง

ก่อนเรือเทียบท่า เคลลาต้าได้พากองคาราวานล่องไปรอบๆ
เพื่อให้อาร์โกกับเหล่าชนเผ่าได้ชมบางส่วนของสถานที่แห่งนี้
ประกอบการตัดสินใจทำสัญญา

ชนเผ่าอาร์โกทุกคนดูจะประทับใจมาก และยินดีหากจะ
รับโอกาสในการทำงานที่นี่

อาร์โกเองก็ไม่ได้ปฏิเสธ ดังนั้นสิ่งที่ต้องมาว่ากันตอนนี้ก็คือ ข้อตกลงในสัญญาระหว่างเธอกับเคลลาต้า

ทุกคนมารวมตัวกันในห้องรับรองบนเรือ นอกจากอาร์โกกับเคลลาต้า ก็มีคนสนิทของอวตารดวงดาวกับชนเผ่าผู้อาวุโสอีกกลุ่มหนึ่งอยู่ร่วมในการทำสัญญาด้วย

“การร่างสัญญาระหว่างอวตารดวงดาวกับทางเราไม่มีการกำหนดข้อตกลงใดตายตัวครับ ท่านสามารถเรียกร้องสิ่งใดก็ได้ และหากทางเราเห็นควร ก็สามารถร่างเป็นข้อสัญญาได้” เคลลาต้าอธิบาย

“สิ่งที่เจ้าต้องการจากข้าก็คือเรือและคน ส่วนพวกข้าก็มีสิทธิ์เรียกค่าตอบแทน หลักๆ ก็มีแค่นี้ใช่ไหม” อาร์โกถามเพื่อยืนยัน

“ครับ”

“ขอบเขตการให้บริการล่ะ”

“ภายในตลาดและจากดาวดวงอื่นสู่ตลาดในกรณีที่ดาวดวงนั้นต้องการครับ”

ดวงตาสีทองหรือลงอย่างใช้ความคิด ซึ่งไม่ใช่ภาพที่จะเห็นได้บ่อยนัก เคลลาต้ายกน้ำชาขึ้นจิบพลางเฝ้ามองอย่างเงิบๆ ชายหนุ่มไม่รีบร้อน เพราะรู้ว่าเมื่ออาร์โก ‘ใช้ความคิด ’ ผลที่ได้ออกมาจะน่าสนใจเสมอ

ตึง! อวตารดวงดาวตบมือลงกับโต๊ะ ใบหน้าดูมั่นใจ “งั้นก็เอาตามนี้”

“ว่ามาได้เลยครับ” เคลลาต้ายิ้มอย่างสุภาพ ขณะในมือปรากฏกระดาษสัญญาเรืองแสงสีเงินจางๆ ขึ้นมา

“พวกข้าจะรับงานสองอย่างตามที่เจ้าต้องการ คือบริการเรือภายในตลาดและระหว่างตลาดกับดวงดาว กรณีของบริการภายใน

เราจะทำจุดจอดเรือเล็กๆ ไว้ตามที่ต่างๆ และข้าจะส่งคนกับเรือไปประจำไว้ ส่วนการเดินทางระหว่างดวงดาวกับตลาด ข้าจะรับงานเป็นครั้งๆ จากเจ้าว่าต้องการให้ไปรับคนจากดาวดวงไหนมาบ้าง และขอเพิ่มว่าข้ามีอำนาจโดยตรงที่จะติดต่อกับอวตารดวงดาวนั้นๆ ได้โดยตรงในเรื่องบริการรับส่งระหว่างดวงดาวมาตลาด” อารีโกเริ่มเปิดประเด็นทีละอย่าง

ชนเผ่าอารีโกทุกคนมีเรือเป็นของตัวเอง เป็นเรือลูกและเรือพายลำเล็กๆ นั่นแหละคือสิ่งที่จะให้บริการ ในตลาดคงเป็นแค่เรือพาย ในขณะที่การเดินทางระหว่างดวงดาวและตลาดจะใช้เรือที่มีขนาดใหญ่ขึ้น

“ไม่คัดค้านครับ แต่กรณีที่ท่านติดต่อโดยตรง ต้องแน่ใจด้วยว่าดาวดวงนั้นคือดาวที่ได้ทำสัญญาหรือได้รับอนุญาตให้เดินทางมายังตลาดแล้ว” เคลลาต้าเริ่มต้นบันทึกข้อตกลง

“ได้” อารีโกรับคำ “ส่วนตำแหน่งของท่าเรือก็แล้วแต่ทางเจ้าจะเห็นควร แต่ท่าเรือสำหรับเรือใหญ่ของข้า ข้าอยากได้ใกล้ๆ ลานประลองนั้น” ว่าแล้วอารีโกก็ชี้ออกไปนอกหน้าต่าง ที่ไกลๆ มองเห็นลานประลองของตลาดนัด

“ถ้าอย่างนั้นเราก็สร้างท่าเรือใหญ่กันตรงนี้เลยดีไหมครับ” เคลลาต้าเสนอ

“เยี่ยม” อวตารสาวดูพอใจ

“ทางเราอยากจะได้บริการคนพายด้วย เพราะบางทีคนที่เข้ามาในตลาดไม่ว่าจะคนค้าหรือคนซื้อก็อาจไม่สะดวกนักที่จะพายเรือเอง” เคลลาต้าเสนอข้อเรียกร้อง

“ข้าก็คิดว่าควรเป็นอย่างนั้น แต่ถ้าใครไม่ยอมได้พายก็ช่าง จะเอาไปแค่เรือก็ได้ ส่วนจะตกลงกันยังไงก็ไปพูดกับเจ้าของ

เรือเอาเอง ข้าไม่มีเวลาไปนั่งดูหมดทุกคนหรอก” อารีโกว่าพลาง เหลือบตามองเหล่าลูกเฝ้าคนอื่นๆ ที่อยู่ในห้อง...ก็นะ ขึ้นไม่ให้เจ้าพวกนี้มีส่วนร่วมคงอแงกันทั้งเฝ้า

สัญญาค่อยๆ ถูกร่างขึ้นอย่างเป็นรูปเป็นร่าง แต่งเติมรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ เข้าไปจนกระดาศในมือเคลลดาตัดยาวขึ้นเรื่อยๆ

นอกจากเรื่องที่ว่ามา อื่นๆ ที่สำคัญนอกจากนั้นก็ยังมีอำนาจในการทำข้อตกลงอิสระของอารีโกกับคนที่นับว่าเป็นลูกค้าของตลาด และการทำงานมารยาทรวมถึงกฎระเบียบต่างๆ ไปของ ริวา เอสเตลลา

“ดูเหมือนเราจะใกล้เสร็จแล้วนะครับ” เคลลดาตัด้ายิ้มให้ “เรื่องสุดท้ายที่เหลือก็...”

“คำตอบแทน” อารีโกแทรกก่อนที่อีกฝ่ายจะพูดจบ รอยยิ้มแบบคนที่กำลังมีแผนการผุดขึ้นบนใบหน้า ทั้งๆ ที่มันก็ดูไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร แต่เคลลดาตัด้ากับรู้สึกสังหรณ์ไม่ดีแปลกๆ

ไม่สิ...ชายหนุ่มรู้สึกตั้งแต่แรกแล้วมากกว่าว่าการเจรจาครั้งนี้เป็นไปด้วยดีมากเกินไป

‘หรือว่า...’ ผู้ทำสัญญาเหมือนจะเข้าใจความคิดของ ‘แฟน’ หมาดๆ ของตัวเองแล้ว

อารีโกยิ้มเจ้าเล่ห์ “ค่าเช่าข้าจะคิดตามขนาดเรือ ไม่เกี่ยวกับว่าจะเอาคนพายเรือไม่เอา เรือพายขนาดไม่เกินห้าคนนั่งคิดหนึ่งชวต หกถึงสิบคนนั่งคิดสองชวต สิบเอ็ดถึงสิบห้าคนนั่งคิดสามชวต ถ้าใหญ่หน่อยใช้สำหรับบรรทุกสินค้าโดยเฉพาะข้าคิดสี่ชวต แล้วถ้าจะขอบริการพิเศษอย่างเบาะนั่งหรือการตกแต่งข้าจะคิดเพิ่มอีกหนึ่งชวต” อวตารสาวยกนิ้วไปด้วยระหว่างอธิบายวิธีการคิดค่าตอบแทน

ของเธอ

แต่ดูเหมือนทุกคนจะไม่ได้ฟังอะไรแล้วหลังจากคำว่า ‘ขวด’ คำแรกหลุดออกมา

“ท่านจะคิดค่าตอบแทนเป็นเหล่าเหรอครับ!” ตันหนคนสนิทของอาร์โกร้องเสียงหลง...แค่นี้นายหญิงของพวกเขา ก็ดื่มเหล่าต่างน้ำอยู่แล้ว ขึ้นรับค่าจ้างเป็นเหล่าอีก นางมีดื่มเหล่าแทนการหายใจเลยรึยัง!

เสียงประท้วงโวยวายของเหล่าลูกเฝ้าตั้งระงม ในขณะที่ตัวตันเรื่องเซิดหน้าไม่รู้ไม่ชี้ ประมาณว่าตรูจะเอาแบบนี้ใครก็มาเปลี่ยนใจไม่ได้ เคลลต้าทำได้แต่ถอนหายใจปลงๆ กับความคลั่งไคล้แยๆ ที่แก้ไม่หาย

ชายหนุ่มเริ่มใช้ความคิด ถ้าว่ากันด้วยเรื่องอำนาจในการกำหนดเนื้อหาของสัญญา อวตารดวงดาวย่อมมีอำนาจเต็ม และไม่ใช่แค่นั้น อำนาจของอวตารนั้นมีเหนือสิ่งมีชีวิตทั้งมวลที่กำเนิดจากดาวดวงหรือกลุ่มดาวนั้น เพราะนั่นหากอาร์โกยื่นกรานจริงๆ คนทั้งเผ่ารวมตัวกันต่อต้านอย่างไรก็ไม่มีหวัง...และเคลลต้าก็รู้ดีว่าอาร์โกนิสัยเป็นยังไง

“ข้าตัดสินใจแล้ว หุบปากไปให้หมด!”

...นั่นไง อย่างที่คาดไว้เป๊ะ

เหล่าลูกเฝ้าผู้เฝ้าส่งสารหันมองเคลลต้าด้วยสายตาอันวอนขอความช่วยเหลือ

“อย่าแม้แต่จะคิดเซียวนะเคล เจ้าบอกข้าเองว่าข้ามีสิทธิ์ที่จะกำหนดค่าตอบแทน” อาร์โกชูแฟนหนุ่ม

คนที่ตอนนี้อยู่ในสถานะคนกลางได้แต่ถอนหายใจ...ช่างเป็นอวตารและชนเผ่าที่สร้างความอ่อนอกอ่อนใจให้คนอื่นได้เก่ง

จริงๆ

เคลลาต้าสบตากับอาร์โก ดูเหมือนครั้งนี้เธอจะเอาจริง เพราะแต่ไหนแต่ไรมาเธอไม่เคยยอมให้ใครมาก้าวก่ายเรื่องการดื่ม แต่เมื่อชายหนุ่มก้าวเข้ามา เขาก็ช่วยให้ลูกเฝ้าที่ต่อต้านความคลั่งไคล้ของอาร์โกมีสิทธิ์มีเสียงมากขึ้น จนถึงขนาดห้ามเธอไม่ให้เพิ่มปริมาณเหล้าในคลังเสบียงได้ ซึ่งเรื่องในครั้งนั้นทำเอาอาร์โกโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยง หากคราวนี้ยังถูกขัดขวางอีก ความโกรธคงยิ่งโหมกระหน่ำ เพราะมันไม่ใช่แค่ความไม่พอใจ แต่เป็นความรู้สึกเสียหน้าอีกด้วย

ผู้ทำสัญญาเริ่มเคาะนิ้วกับที่เท้าแขน ความเงียบรอยตัวลง มาสร้างความคิดค้นแปลกๆ ดวงตาของเคลลาต่านิ่งเรียบจนไม่อาจอ่านความคิดของเขาได้ จะว่าเย็นชาก็ไม่ใช่ ว่างเปล่าก็ไม่เชิง

ชนเฝ้าอาร์โกไม่คุ้นเคยกับท่าทางแบบนั้นของเคลลาต้า ซ้ำความกังวลและหวาดกลัวลึกๆ ยังเริ่มออกเงยขึ้นในใจ ขณะที่อาร์โกกลับจ้องไปที่แฟนหนุ่มหมาดๆ ของตัวเองอย่างเอาเรื่อง อำนาจของเขาไม่ได้ทำให้เธอหวั่นไหว แต่สิ่งที่เขากำลังจะตัดสินใจต่างหากที่อาจจะทำให้อารมณ์ของเธอระเบิดออกมา

เสียงเคาะนิ้วหยุดลง “อาร์โก... ข้าว่าท่านควรฟังพวกเขาเนะครับ”

“เจ้าว่าอะไรนะ” เสียงของอาร์โกเย็นยะเยือกขึ้นมาทันที อวตารสาวลุกขึ้น เท้าแขนลงกับโต๊ะที่คั่นระหว่างเธอกับเคลลาต้า จิตสังหารและพลังงานที่แผ่ออกมาบ่งบอกชัดเจนที่กำลังโกรธจัด

เคลลาต้าไม่ได้หวาดกลัวหรือตกใจอะไรกับท่าทีของอาร์โก กลับกัน ชายหนุ่มดูสงบนิ่งมาก มากจนดูคล้ายเย็นชา

“ข้ากำลังบอกท่านว่า ข้าเห็นด้วยกับพวกเขาไปครับ เรื่องคำตอบแทน ทำไม่ถึงไม่ลองรับฟังคนของท่านบ้างล่ะครับว่าพวกเขา

อยากได้อะไร บางทีทุกคนอาจจะมึนบางอย่างที่อยากได้อยู่ก็ได้ นะครับ และที่สำคัญ...” เคลลาต้าโน้มตัวมาข้างหน้าใกล้อาร์โก “ท่านนะ ตึ้มมากเกินไปแล้ว”

โครม! โຕ้ะถูกพลิกคว่ำแล้วโยนไปด้านข้างจนพังเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ความโกรธกลายเป็นพลัง ส่งซากไม้กระจายไปทั่ว กระแทกเข้ากับข้าวของต่างๆ ภายในห้องแตกกระจายไปตามๆ กัน ทำให้ออนนี่สภาพรอบๆ อาร์โกกับเคลลาต้าแทบไม่ต่างจากฉากหลังสมรภูมิ

ท่ามกลางความวิเศษสิ้นตะโร บาเรียสีเงินโปร่งใสปรากฏขึ้นปกป้องชนเผ่าอาร์โกจากพลังทำลายล้างของอวตารแห่งดวงดาว ในขณะที่เจ้าของพลังสีเงินยังคงนั่งอย่างสงบอยู่บนเก้าอี้ตัวเดิม รอบตัวของเคลลาต้าไม่มีร่องรอยของการใช้พลัง แต่กลับไม่มีเศษซากจากการระเบิดใดเข้าใกล้ตัวของเขาได้เลย

อาร์โกหรีตาลงอย่างประเมิน “เจ้านี้...ท่าจะเป็นสายบุญมากกว่าที่ข้าคิดนะ”

“ข้าไม่ค่อยนิยมการใช้กำลังเท่าไรหรอก แต่ก็ขอบคุณสำหรับคำชมครับ” เคลลาต้ายิ้ม

อาร์โกหัวเราะเฮอะ...เธอรู้แต่แรกว่าเคลลาต้าเป็นสิ่งที่ชีวิตที่ทรงพลัง ครั้งแรกที่เขาปรากฏตัว สิ่งที่สัมผัสได้คือพลังงานมหาศาลที่อัดแน่นอยู่ในกายหยาบเล็กๆ ถึงจะระบุนุ้ซัดไม่ได้ว่าเป็นตัวอะไร ทว่าเคลลาต้าไม่ใช่แค่สิ่งมีชีวิตไวกาที่หาได้ทั่วไปตามอวกาศแน่ เขาแข็งแกร่งและน่ากลัว แต่เธอก็ไม่เคยคิดว่าอีกฝ่ายจะเป็นสายบุญเต็มขั้นอย่างนี้

‘แต่ท่าจะไม่จริงสินะ’ อาร์โกตอบตัวเอง นี่เป็นครั้งแรกที่เธอได้เห็นการลงมือของเคลลาต้ากับตา เพราะตอนจัดการกับสลัด

อวกาศเมื่อครั้งนั้น เขาก็แอบไปลงมือเสียบๆ ตามลำพัง

การตอบโต้เมื่อสักครู่ไม่ใช่การตอบโต้ในฐานะของผู้มีพลัง
ธรรมดา แต่มันคือทักษะของคนผู้เชี่ยวชาญและมีประสบการณ์ใน
การต่อสู้มาแล้วอย่างโชกโชน

อวตารแห่งกลุ่มดาวเรือใหญ่เริ่มขยับมือขยับขา เตรียมตั้งท่า
เปิดฉากการต่อสู้ “ถ้าเจ้ามั่นใจว่าหยุดข้าได้ ก็เข้ามาเคล”

คนถูกทำทนายส่ายหน้า “ไม่ครับ ข้าบอกแล้วว่าข้าไม่นิยมการ
ใช้กำลัง และอีกอย่าง ถ้าเรารู้กันที่นี่ มันจะไม่จบแค่การทะเลาะ
กันของคนสองคนแน่นอน”

อาร์โกสบถหายาบคาย ทั้งที่ถ้าชั้ดกันก็คงจบไปแล้ว เคลลาต้า
แก๊งก็จริง แต่เจ้าตัวก็คงประเมินแล้วว่าฝีมือของตัวเองไม่ได้มากไป
กว่าเธอจนสามารถเอาชนะกันอย่างเด็ดขาดได้ เพราะอาร์โกเป็น
อวตารของกลุ่มดาวที่กินพื้นที่บนฟากฟ้ามากที่สุด ไม่แปลกที่
อำนาจจะมหาศาล ประกอบกับนิสัยแบบคนหัวรุนแรงที่ชอบใช้
กำลังตัดสิน การทำทนายอวตารแห่งกลุ่มดาวเรือใหญ่ด้วยกำลังจึง
ถือเป็นเรื่องที่ไม่ค่อย

“งั้นก็อย่าได้คิดว่าข้าจะยอม” อาร์โกคำรามต่ำ

“ข้าเองในฐานะคู่สัญญา ก็คงรับข้อตกลงเรื่องค่าตอบแทน
แบบนี้ไม่ได้เช่นกันครับ” เคลลาต้ายังตอบโต้อย่างสงบนิ่ง

“ต่อแหละ เรื่องค่าตอบแทนมันสิทธิ์ของข้าที่จะเรียกต่างหาก
คนนอกไม่เกี่ยว”

“ครับ แต่ข้าว่าตอนนี้ข้าไม่ถือเป็นคนนอกหรอกนะ”

คำตอบของเคลลาต้ายิ่งเพิ่มดีกรีความโกรธของอาร์โกขึ้น
เรื่อยๆ จนเหล่าลูกเฝ้าที่เฝ้าดูได้แต่สวดภาวนา ด้วยรู้ว่าเส้นความ
อดทนของนายหญิงมาถึงจุดขาดสะบั้น และคนฉลาดอย่างเคลลาต้า

ก็ควรรู้ แต่ทำไมเขายังงใจโหมไฟให้ยิ่งลุกฮือ

“ได้” อารีโกกำหมัดแน่น...ในเมื่อเขาอ้างตัวว่าเป็นคนใน นั้น
ทางออกของเธอก็ง่ายมาก!

“ฉันเราเลิกกัน!!!” หญิงสาวชี้หน้าแฟนหนุ่มพร้อมประกาศก้อง
แสงสีทองสาดไปทั่วทั้งเรือขนาดมหึมา เมื่อทุกคนลืมหูลืมตาอีก
ครั้ง อารีโกจะไม่อยู่ตรงนั้นอีกแล้ว

“ท่านอารีโก!” เหล่าลูกเรือวิ่งวุ่น

“ท่านเคลลาต้า ทำไมถึงทำแบบนี้ครับ!?” ต้นหนคนสนิท
ของอารีโกถาม เขาอยู่ใกล้ขีดทั้งคู่ที่สุด จึงรู้ว่าปรกติเคลลาต้าไม่
เคยรับมือกับอารีโกด้วยวิธียั่วแหย่แบบนี้มาก่อน

คนถูกถามไม่มีคำตอบให้ แม้จะยังสงบนิ่ง แต่ดูเหมือนการ
ถูกบอกเลิกแบบสายฟ้าแลบจะเป็นอะไรที่นอกเหนือการคำนวณ
ของเขาเล็กน้อย บรรยากาศรอบกายจึงดูอึมครึมน่าอึดอัด

เสียงถอนหายใจดังออกมาในที่สุด การรับมือกับอารีโกที่
กำลังโกรธจัดไม่ใช่เรื่องง่ายเลย แต่อย่างไรเสียก็ไม่เรียกว่าผิดแผน
ไปเสียทั้งหมด

“เธอคงหนีหายไปซั๊กพัก เสียงตึงตังเมื่อครู่คงทำให้คนอื่น ๆ
ตกใจมาก ถ้ายังงั้นรบกวนพวกท่านช่วยออกไปอธิบายให้ทุกคนฟัง
ทีนะครับ แล้วก็ช่วยไปคิดกันมานะครับว่าอยากได้อะไรเป็นค่า
ตอบแทน” เคลลาต้าหันไปบอกคนที่เหลืออย่างใจเย็น

“แต่...” ทุกคนทำท่าจะค้าน เพราะหัวหน้าของพวกเขาเพิ่ง
จะหนีหายไปอย่างไร้ร่องรอย แต่ก็ถูกหยุดไว้ด้วยรอยยิ้มบางๆ

“ไม่เป็นไรครับ ข้าสัญญาว่าทุกอย่างจะต้องจบลงด้วยดี”
ผู้ทำสัญญาแห่งดวงดาวให้คำมั่น

รอยยิ้มของเคลลาต้าทำให้ทุกคนลังเล ไม่รู้ว่าชายหนุ่มมีแผน

อะไร แต่คนที่มียพลังพอจะต่อต้านท่านอาร์โกได้ก็มีแค่เขาคนเดียว
ดังนั้นจึงไม่มีทางเลือก

หลังทุกคนออกไปจากห้อง เคลลาต้าก็หยิบสมุดเล่มเดิมขึ้นมา แล้วเริ่มลงมือเขียน

Keleáta's diary 51

ไดอะรี่ที่รัก สำหรับสิ่งมีชีวิตแห่งดวงดาวนี่คงเป็นการคบหาที่สั้นที่สุดในจักรวาล เหมือนหายใจทิ้งได้สามครั้งความสัมพันธ์ก็จบลง ข้ายอมรับว่าตกใจนิดหน่อย และตอนนี้ก็เริ่มเจ็บๆ ที่อกซ้ายแล้ว บางทีก็นึกโทษสมองกับนิสัยของตัวเอง แต่ถ้าถามว่าหากเลือกใหม่ได้ข้าจะตามใจเธอไหม คำตอบก็คงเป็นไม

ด้วยฐานะของข้า ไม่ว่าจะผู้ทำสัญญาหรือคนรัก ข้าไม่ยอมทำตามใจเธอในเรื่องนี้... ไม่สิ ไม่ใช่แค่นั้น ที่ทำให้ท่านอาร์โกโกรธจัดคงไม่ใช่แค่เรื่องเหล่านี้ แต่เธอคงรู้สึกเหมือนถูกหักหลังจากข้า... ออกซ้ายมันเจ็บหนักขึ้นเรื่อยๆ เลย

เอาเถอะ ตอนนี้คงทำอะไรไม่ได้แล้ว ข้าคงได้แต่สำรวจภาพความคิดของข้าลงในสมุดเล่มนี้ ซึ่งข้ามั่นใจว่าท่านอาร์โกคงจะไม่เปิดอ่านในเร็วๆ นี้แน่ แต่เมื่อเธอได้อ่านมัน ข้าก็คงพอมีข้อแก้ตัวที่ฟังขึ้นบ้าง

ในกรณีที่เลวร้ายที่สุด ท่านอาร์โกคงไม่พอใจและยกเลิกสัญญากับตลาดเหมือนที่บอกเลิกกับข้าอย่างง่ายดาย... ซึ่งเมื่อถึงตอนนั้น ข้าก็คงต้องบอกเธอเหมือนกันว่า...

...ข้านะ เป็นคนที่เห็นแก่ตัวและโลภมากที่สุดๆ ไปเลยนะครับ

เคลลาต้าหยุดปากกาลงแค่นั้น เขาปิดสมุดลงแล้วลุกขึ้น

“คงต้องเริ่มแผนต่อไปแล้วสินะ”

แสงสีเงินเปล่งประกายรอบตัวชายหนุ่ม พร้อมกับคำพูด
สุดท้ายก่อนร่างกายจะหายไป

“ข้าไม่ยอมให้ท่านหนีไปจากข้าหรอกนะ อาร์โก”

...เขาคือผู้ทำสัญญา สัญลักษณ์แห่งความผูกพัน หรือหาก
ใช้คำในแง่ลบ ก็คือสัญลักษณ์ของการผูกมัด...

และสำหรับเคลลาต้า เขาคิดว่าตัวเองชอบคำหลังมากกว่า...

‘ไอ้ซัดเสงชวย!’ อาร์โกสบถในใจไปตลอดทาง ใบหน้า
งามบ่งบอกชัดว่าพร้อมจะเชือดทุกคนที่เข้ามาใกล้ตอนนี้

เธอเคยคิดมาตลอดว่าเคลลาต้าเป็นคนร้ายกาจ เขาแค่ซ่อน
มันไว้ใต้หนึ่งลูกแกะน่ารัก แต่ก็อีกนั่นแหละ หากเคลลาต้าเป็นแค่
ไอ้ซื่อป้อธรรมดาเธอก็ไม่สนใจเขามากมายขนาดนี้

‘หมอนั้นต้องมีแผนอะไรอีกแน่’ อาร์โกมันใจ ไม่อย่างนั้นก็
ไม่สมเป็นเคลลาต้า

ตอนนี้เธอกำลังโกรธสุดๆ โกรธมากพอจะฉีกสัญญาระหว่าง
กลุ่มดาวอาร์โกกับริวา เอสเทลลาได้อย่างไม่ลังเล แต่เชื่อขนมกิน
ได้เลยว่าเคลลาต้าไม่มีวันยอมหรอก เพราะอย่างนั้นตอนนี้เจ้าตัว
คงกำลังดำเนินการตามแผนการในหัวเพื่อไม่ให้เธอฉีกสัญญาฉบับ
นั้นทิ้ง

‘แน่จริงก็เอาเลย’ อาร์โกคิดอย่างท้าทาย

ที่เธอตัดสินใจหนีมาไม่ใช่เพราะกลัวหรืออะไร แต่เพราะรู้ว่า
หากยังอยู่ให้เขายั้มโหดต่อไป เธอคงอาละวาดจนเกินกว่าจะควบคุม
และคนที่ช่วยจะไม่ใช่แค่เขา แต่เป็นเจ้าพวกเด็กๆ ของเธอด้วย

คงใช้เวลาสักพักกว่าเคลลาต้าจะตามตัวเธอเจอ เพราะอาร์โก

สะกดพลังของตัวเองไว้ การจะตามหาด้วยจิตสัมผัสจึงเป็นไปได้
 อาริโกตัดสินใจว่าระหว่างนี้จะทำตัวเงาให้เต็มที่ ตลาดนี้ก็
 โคตรจะมึนเมา คงมีอะไรให้เธอคลายเครียดไม่น้อย

ก่อนอื่นก็ไปหาของแข็งๆ ดื่มน้ำ...อวดตาสาวยิ้มกระหม่อมด้วยความ
 สะใจ พวกมันไม่ยอมทำให้เธอตีมันสักไร้ใหม่ นั่นเธอก็จะตีมันให้
 ตายคาขวดเหล้ากันไปข้างเลย

อาริโกไม่แน่ใจว่าตอนนี้เธออยู่ส่วนไหนของตลาด แต่จะตรง
 ไหนก็ช่างหัวมัน เพราะเมื่อลบลจิตสัมผัสแล้วเธอก็แทบไม่แตกต่าง
 จากผู้คนมากมายที่สัญจรไปมา โอเค อาจจะได้เด่นกว่า (ไม่) นิด
 น้อย

อวดตาสาวมองซ้ายมองขวา ก่อนเหลือบไปเห็นหนุ่มสาวคู่
 หนึ่งกำลังทะเลาะกันอยู่ที่ริมแพหนึ่ง ข้างๆ ทั้งคู่มีเรือพายทรงใบไม้
 เทียบท่าอยู่หนึ่งลำ

“ข้าอยากรีบไปให้ทันก่อนร้านปิดนะ!” ฝ่ายหญิงโวยวายใส่
 ฝ่ายชาย

“ก็เรือมันกำลังจะละลาย เจ้าจะให้ข้าทำยังไง!” ฝ่ายชายโต้
 กลับ

ดูเหมือนทั้งคู่จะทะเลาะกันเรื่องเรือที่ให้บริการฟรีของตลาด
 ฝ่ายหญิงอยากจะทำให้ผู้ชายพายต่อไปเพราะความรีบร้อน ในขณะที่
 ฝ่ายชายไม่อยากจะเสี่ยงกับความไม่แน่นอนนอนของเรือพายฟรี

อาริโกแหวกฝูงชนเข้าไปใกล้ กอดอกยืนจังก้าจนทั้งสองต้อง
 หันมามอง

“ทะเลาะกันอยู่ใช่ไหม” อวดตาสาวพูดด้วยน้ำเสียงหาเรื่อง
 “งั้นก็ทะเลาะกันต่อไปซะ”

“หา!” สองหนุ่มสาวร้องออกมาอย่างงงๆ ระคนไม่พอใจ แต่

พริบตานั่น ทั้งเรือและร่างของอาร์โกก็หายไป ทิ้งไว้แต่ความว่างเปล่า

“เฮ้ย!” พวกเขาได้แต่ร้องอย่างจับต้นชนปลายไม่ถูก กับคนแปลกหน้าที่เข้ามาและจากไปราวกับพายุ...

“นำรำคาญจริง ๆ” อาร์โกบ่นหลังจึกเรือชาวบ้านมาซึ่ง ๆ หน้า หญิงสาวนั่งเหยียดขาเต็มลำเรือขณะใช้พลังของตัวเองคงสภาพเรือเอาไว้แล้วสั่งให้มันพายไปอย่างไร้จุดหมาย

จากที่ฟังเคลลาต้าพล่าม ๆ มา วันที่ท้องฟ้าและแม่น้ำเป็นสีแดงคือวันสุดท้ายของการเปิดทำการ หลังจากนั้นตลาดจะกลับกลายเป็นสี่รัฐอีกครั้งเพื่อให้เวลาผู้มาใช้บริการทุกคนเก็บข้าวของเดินทางกลับ

อาร์โกไม่ได้สนใจเรื่องนั้น เพราะเธอไม่มีความจำเป็นจะต้องข้องแวะกับตลาดแห่งนี้ ขอแค่ทำอารมณ์ให้เย็นกว่านี้ได้สักนิด เธอและคาราวานก็พร้อมจะจากไปทันที เรื่องที่เคลลาต้าเสนอก็ถือเสียว่ามันไม่เคยเกิดขึ้น

ตลอดสองข้างทาง อาร์โกต้องยอมรับว่าผู้คนและสิ่งปลูกสร้างของที่นี่ดึงดูดใจเธอ ทั้งจำนวนและความอลังการ เธอเห็นตั้งแต่ร้านแผงลอยเล็กๆ ที่ขายของเร่ไปบนเรือ ไปจนถึงเรือขนาดมหึมาราวกับเกาะ ที่สะดุดใจที่สุดคงเป็นเรือขนาดใหญ่ที่แทบจะเรียกเป็นเมืองขนาดย่อมๆ ได้

อาร์โกยืนตัวขึ้นจากเรือใบไม้ลำเล็ก ดูเหมือนเรือที่เห็นและกำลังจะลอยสวนกันนี่จะเป็นสวนสนุก ในแม่น้ำเริ่มเนืองแน่นไปด้วยเรือลำเล็กที่ไล่ตาม อาร์โกเห็นมันเข้าเทียบท่ากับเรือสวนสนุก

‘ค่าจอดเรือ?’ อวตารเล็กคิ้ว

ดูเหมือนการเทียบท่าเพื่อส่งคนและการจอดเรืออยู่กับเรือสวนสนุกแห่งนี้คล้ายจะต้องเสียค่าใช้จ่าย ทำให้เธอเผลอตั้งคำถามว่าระบบการจัดการเกี่ยวกับการเดินทางของที่นี่มันเป็นอย่างไกันแน่ ทำไม่ถึงได้ดูตามใจฉันไปเสียหมด แต่สุดท้ายก็สะบัดหัวไล่ความคิดออกไป เพราะเธอตัดสินใจไปแล้วว่าจะไม่ตอบรับสัญญาของเคลลาต้า

เรือของอาร์โกลอยต่อไปอย่างไร้จุดหมาย เธอไม่รู้ว่าผ่านไปนานเท่าไร เมื่อรู้สึกตัวอีกทีก็เริ่มเข้าสู่โซนที่เรียกว่าตลาดมืด มันเป็นหนึ่งในแลนด์มาร์กของตลาดที่ไม่เคลื่อนไหว

ตอนที่นำคาราวานมาเทียบท่า เคลลาต้าพาทุกคนวนดูรอบๆ ตลาดบางส่วนเท่าที่เวลาพอจะอำนวย และตลาดมืดก็เป็นเสียหนึ่งในตลาดที่พวกอาร์โกได้ขับเรือผ่าน

‘ก็มีดีจริงๆ ละนะ’

แสงสว่างที่เข้าถึงที่นี่เหมือนจะถูกทำให้น้อยกว่าที่อื่น อาร์โกไม่เคยถามเคลลาต้าว่าเพราะอะไร

อวตารสาวตัดสินใจโดดลงจากเรือขึ้นไปบนแพที่เรียงตัวกันยาวทันที เพราะนี่ก็วันสุดท้ายของการเปิดตลาดแล้ว จะเถลไถลยังไงก็คงมีเวลาอีกไม่มากก่อนวันสี่รุ่ง ดังนั้นหากอยากกึ่งเหล่าให้สะใจก็ควรรีบหาร้านลงหลักปักฐานตั้งแต่ตอนนี้

“จะมีไหมวะเนี่ย” อาร์โกพิมพ์่า หลังเดินข้ามเรือและแพไปเรื่อยๆ ส่วนเรือที่จึกเขามาณะหเรอ ก็ปล่อยลอยไว้แบบตามมีตามเกิด

เหมือนโชคจะยังเข้าข้าง ในที่สุดอวตารแห่งกลุ่มดาวเรือใหญ่ก็พบร้านเหล้าหน้าตาอิมครีมเข้าร้านหนึ่ง เธอเดินเข้าไปอย่างไม่ลังเล เสียงเปิดประตูกระทบผนังร้านอย่างไม่เกรงใจเรียกความ

สนใจจากลูกค้าอันแสนน้อยนิด หญิงสาวก้าวตรงไปกระทบก้นลงกับเก้าอี้หน้าเคาน์เตอร์

“แรงที่สุด มีอะไรจัดมา” เธอหันไปบอกคนชงเหล้า ทำทางแบบนักเลงหัวไม้เต็มขั้นทำเอาเจ้าของร้านต้องรีบลงลานชงเหล้าให้ลูกค้าผู้่น่ากลัวว่าจะอาละวาดขึ้นมาเมื่อไรก็ได้คนนี่

“ชะ...เชิญครับ” อีกฝ่ายเสิร์ฟแก้วให้อย่างกล้าๆ กลัวๆ

“นี่มันอะไร ข้าบอกว่าเหล้าไม่ใช่เธออะ” อวดตารสาวเสียงเซียวจ้องของเหลวสีดำปืดปี่ในแก้ว เธอไม่เคยเห็นเหล้าสีแบบนี้มาก่อน

“อะ...เอ่อ...นี่เป็นเหล้าจริงๆ ครับคุณผู้หญิง เป็นสูตรที่แรงที่สุดของร้านเรา แต่มันจะมีฤทธิ์เป็นเหล้าก็ต่อเมื่อคุณผู้หญิงกินมันในที่ไร้แสง ยิ่งมืดเท่าไรความแรงจะยิ่งมากขึ้นเท่านั้น” เจ้าของร้านอธิบาย

“หืม” อาร์โกเลิกคิดด้วยความสนใจ บางทีนี่อาจเป็นสาเหตุว่าทำไมร้านเหล้าแห่งนี้ถึงได้มาตั้งอยู่ในโซนตลาดมืด

หลังคว้าแก้วขึ้นมากระดกของเหลวสีดำลงคอ เธอก็ยิ้มอย่างพอใจ “ใช้ได้ เอามาอีกเรื่อยๆ เลย”

“เอ่อ...คุณผู้หญิงครับ เหล้านี้แรงมาก มันอันตรายนะครับ ถ้าจะกินมะ...” เจ้าของร้านหมายจะเตือนด้วยความหวังดี

“ข้าบอกให้เอามาเรื่อยๆ หูตึงเธออะ” ดวงตาสีทองตัวดำจ้องด้วยสายตาอำมหิต จิตสัมผัสที่แผ่ออกมากดดันทำให้เจ้าของร้านตัดสินใจกลืนความหวังโยลงคอ แล้วล่ำเสียดเหล้าสีดำออกมาตามบัญชา

อาร์โกถอนหายใจเบื่อหน่าย ไม่ว่าใครหน้าไหนก็เอาแต่สั่งสอนเรื่องนี้ ยิ่งฟังก็ยิ่งหงุดหงิด และยิ่งฟังก็ยิ่งรู้สึกอยากจะทำต่อต้านเหมือนต่อมความเกียจฉันทันทีกระตุ้นยังงิพิกล

‘เพราะงั้นก็ตีมาให้ล้มลุกตายเป็นข้างเลย!’

อาร์โกไม่รู้ว่าจะตัวเองใช้เวลาชดน้ำสีด้าๆ ลงคอไปนานเท่าไร แต่คงจะนานไม่ใช่เล่น บวกกับความเร็วในการชดแต่ละชอตดวงตาเลยเริ่มมองเห็นอะไรพว่ำเลือนนิดหน่อย

เสียงกระดิ่งหน้าร้านดังขึ้นเป็นครั้งแรกหลังจากอาร์โกก้าวเข้ามา อวตารสาวไม่สนใจขณะแขกผู้มาใหม่หย่อนตัวลงข้างๆ ชายผ้าและชนนกลีดำปรากฏให้เห็นทางปลายหางตา หรือพูดให้ถูก ทุกๆ ส่วนของคนคนนี่ต่างก็มีแต่สีด้า แม้กระทั่งได้ตายยังไม่วายดำคล้ำเหมือนคนอดนอน

“...” ไม่มีคำพูดอะไรหลุดออกมาจากปากของลูกค้าสีด้า เขาแค่ชี้นิ้วมาทางแก้วที่อาร์โกกำลังยกชดเอาชดเอาเป็นทำนองว่าขอแบบนั้นบ้าง

เจ้าของร้านพยักหน้า ถึงจะรู้สึกแปลกๆ กับความไม่เข้ากันของลูกค้าที่นั่งติดกันคู่นี้เลยก็ตาม คนหนึ่งผิวขาวซีดแต่กลับแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าสีด้าจนแทบไม่ต่างจากเงา ในขณะที่อีกคนผิวคล้ำแต่กลับแต่งตัวด้วยสีสันลูดฉลาด

อาร์โกมองของเหลวในแก้วที่เหลือเพียงน้อยนิด “ถึงจะไม่ชอบพูด แต่เจ้าไม่คิดจะหักทนายเพื่อนเก่าเพื่อนแก่ซักนิดเรอะ... คอรวีล”

สิ่งมีชีวิตสีด้าภาพลักษณ์เหมือนมนุษย์โลกที่ไม่อาจระบุเพศชัดเจนได้กอดพิณคูใจในมือตัวเองแน่นขึ้น แล้วค่อยๆ หันมาอย่างช้าๆ เป็นกิริยาที่ดูมีดมนไม่ต่างจากบรรยากาศรอบตัวของเขาหรือเธอที่ทำให้ร้านอิมครีมแห่งนี้ยิ่งทวีความมีดมนเข้าไปอีก

“สวัสดี อาร์โก” ‘คอรวีล’ หรืออวตารแห่งดาวอีกาพูด แต่เสียงของเจ้าตัวกลับทำให้เจ้าของร้านที่อยู่หลังเคาน์เตอร์ถึงกับ

สะดุ้ง มันเป็นเรื่องที่แทบแห่งจนน่ากลัว และอาจพูดได้ว่าถึงขั้น
น่าเกลียดจนไม่น่าฟัง

ปฏิกิริยาของเจ้าของร้านทำให้คอริวิสรู้สึกอึดอัดจึงเป็นอนหน้า
หนี แต่ก็หันกลับมาทางอาร์โกอีกครั้ง สายตาเต็มไปด้วยคำถาม

คนถูกจ้างถอนหายใจเฮือก...เธอกับคอริวิสรู้จักกันมานาน
แล้วในฐานะเพื่อนกึ่งเหล่า จึงเข้าใจความมีดমনและเหตุต่างๆ เบื้อง
หลังเสียงแหบแห่งของอีกฝ่ายดี คอริวิสไม่ชอบพูดเพราะเสียงแบบ
นั้นของตัวเอง แต่เป็นพวกชอบฟังคนอื่น จึงเข้ากันได้ดีกับเธอที่เป็น
พวกชอบพูดแต่ไม่ชอบฟัง

“เลือกที่ทำงานได้ดีนะ” อาร์โกว่า คอริวิสเคยเล่าเรื่องตลาด
แห่งนี้ให้เธอฟังมาก่อน ว่าตัวเองเริ่มเข้ามาเป็นวงศักรับจ้างที่ริวา
เอสเทลลา ถึงเสียงจะเป็นแบบนี้ แต่ถ้าว่ากันเรื่องการเล่นดนตรี
อวตารแห่งดาวอีกาผู้นี้ก็นับว่าเป็นอันดับต้นๆ ของจักรวาล

เหล่าสี่ดาญกวางลงที่หน้าคอริวิส เขาหรือเธอหยิบมันขึ้นมา
จิบเหมือนจะชิมรสชาติ ก่อนจะดื่มรวดเดียว เหล้าทั้งแก้วอันตรธาน
หายไป

“ข้าเห็นคาราวานของเจ้า” คอริวิสพูด ก่อนหันไปยกนิ้วให้
เจ้าของร้านอีกรอบ

อาร์โกพนลมหายใจหงุดหงิด “เดี๋ยวข้าก็จะไปแล้ว” เธอไม่
อยากพูดถึงเรื่องเงาของตัวเองเท่าไร “ว่าแต่เจ้าเถอะ นี่ก็วันสุดท้าย
ของตลาดรอบนี้แล้ว มัวมาเอ้อระเหยลอยชายแบบนี้จะคุ้มอะไรอะ”

ตอนนั้นเองที่บรรยากาศรอบตัวอวตารดาวอีกาเริ่มอึมครึม
เข้าไปอีก อาร์โกรู้สึกตัวกระตุกเล็กๆ ถ้ารอบๆ คอริวิสมีลูกไฟ
วิญญานอีกสักหน่อยรับรองว่าโคตรเข้ากันเลย

คอริวิสกระดกเหล่าแก้วที่สองลงคอรวดเดียว “เหนื่อย แคบ

เดี๋ยวก็หายไป ต้องคอยขึ้นลง ข้าเป็นนักดนตรีไม่ใช่พวกใช้แรงงาน ลูกคำวันนี้ก็ใส่แต่สีขาว ทำไมข้า...จิมจ๋าๆ” เจ้าตัวเริ่มเข้าสู่โหมด หงุดหงิดจัด บ่นจิมจ๋าฟังไม่ได้ศัพท์อยู่คนเดียว สงสัยจะเก็บกดมาก

ปรกติคอริวิสเป็นคนไม่ชอบพูด หรือถึงพูดก็มักไม่พูดอะไร ยาวๆ แต่ถ้าความมีดมนเข้าครอบงำ จะมีอาการจิตตกได้เล็กน้อย และเริ่มบ่นบ่นนี้เกี่ยวกับสิ่งที่ตัวเองไม่พอใจ...โดยเฉพาะเวลาเหล่า เริ่มเข้าปาก

อาร์โกรู้สึกสะอึกก็กับคำว่า ‘สีขาว’ ให้ตายเถอะ แม้แต่ใน คำบ่นไร้สาระของเพื่อน ไอ้ชืดนั่นก็ยังตามมาหลอกหลอนเธอได้

อวดารดาวเรือใหญ่เปลอกลมขมับ ทำให้คนที่กำลังพิมพ์ทำอยู่ใน ความมีดมนต้องเงยหน้าขึ้นมอง ไม่บ่อยนักหรอกที่คอริวิสจะได้ เห็นอาร์โกทำท่าทางแบบนี้

“เกิดอะไรขึ้น” เขาหรือเธอถามด้วยเสียงแหบแห้ง

อาร์โกเหลือบตามองเพื่อน “เรื่องเงา”

“ข้าอยากฟัง” คอริวิสเริ่มสนใจ บอกแล้วว่าถึงไม่ชอบพูด แต่ ชอบฟังเรื่องของชาวบ้าน

“เสีย” อาร์โกต่ากลับตามนิสัย แต่คอริวิสชินเสียแล้ว รู้ว่า เพื่อนก็แค่พูดไปจ้ะ

“ถ้างั้นข้าจะเริ่มบ่น” ว่าแล้วอวดารดาวอีกาก็ทำท่าจะกลับไป บ่นจิมจ๋าเหมือนเดิม

“เฮ้ย! ไม่ต้องเลยนะ ถ้าจะบ่นก็ไปไกลๆ หนูขี้เลย” อวดาร ผู้เกลียดการฟังชาวบ้านร้อง ในขณะที่คอริวิสเงยหน้าขึ้นอีกครั้ง ใช้ ตาคล้าๆ จ้องอาร์โกตาแป้ว

คนถูกจ้องสบถ บางครั้งการเจอเพื่อนที่รู้จักกันดีไปนิดก็เป็น อะไรที่น่าหงุดหงิด แต่มองอีกมุม บางทีการได้ระบายก็อาจจะเข้าท่า

“เออๆ หยุดมองแบบนี้ชะที่” เธอถอนหายใจ “แค่เล่าก็พอใช้ไหม”

คอริสทำตัวเป็นผู้ฟังที่ดีทันที “อยากได้เพลงประกอบด้วยไหม” ว่าแล้วก็ยกพินขึ้นมาด้วยสีหน้ามีนๆ คิดว่าเจ้าตัวคงเอาจริง

“เก็บไปเลยก่อนข้าจะกระที่บมันเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย!” อาร์โกคำรามพร้อมรังสีอำมหิต จนคอริสต้องเก็บอุปกรณ์หาकिनด้วยความลนลาน

สุดท้ายอาร์โกก็เริ่มเล่าเรื่องเง่า นับตั้งแต่การปรากฏตัวของผู้ทำสัญญาจากกริวา เอสเตลลาให้คอริสฟัง คนฟังฟังด้วยสีหน้ามีนๆ ติดจะเหม่อลอย แต่เมื่อยังฟังไปฟังไป ดวงตาของเจ้าตัวก็เริ่มแดงขึ้นแดงขึ้น

“...นั่นแหละ ข้าเลยอาละวาดแล้วออกมาจากที่นั่น เพราะคิดว่าถ้ายังอยู่มองหน้าเจ้านั้นนานขึ้นอีกซักวินาที ข้าต้องผลพลั่งมือฆ่ามันแน่ๆ” อาร์โกฟันลมหายใจแรงเมื่อเล่าจบพร้อมซดเหล้าอีกอีกใหญ่ หญิงสาวเหลือบตามองผู้ฟังของเธอเป็นครั้งแรกหลังจากเริ่มเล่า ก่อนจะต้องชะงักเมื่อเห็นใบหน้าของเพื่อนอาบไปด้วยน้ำตา

“เฮ้ย! คุณสติหน่อยเซ่” อวตารแห่งเรือใหญ่โวย

“ชะ...ข้า...ซาบซึ้ง” คอริสสะอึกสะอื้น

อาร์โกได้แต่กลกอกตาเป็นอนหน้าหน้าด้วยความแข็งกับนิสัยเซนสิทีฟกับเรื่องโรแมนติกทั้งหลายของอีกฝ่าย

เธอไม่รู้หรือคณะว่าเรื่องของเธอกับเคลลาต้ามันโรแมนติกตรงไหน คบกันแล้วบอกเลิกแบบสายฟ้าแลบชนิดหายใจทั้งสามที่ยังเร็วไป ไหนตอนนี้ยังทะเลาะกันจะเป็นจะตาย โอเค เธออาจชวนทะเลาะฝ่ายเดียว แต่เคลลาต้าเองก็ไม่มีท่าทีจะยอมลงให้เธอใน

เรื่องนี้เหมือนกัน ดังนั้นตอนจบของเรื่องคงไม่พ้นแตกหัก

“นี่มันละครโศกต่างหาก” อาร์โกตั้งผมชี้ๆ ของคอรวิสเรียกสติ

“แต่ผู้ทำสัญญาคนนั้นต้องรักเจ้ามากแน่” คอรวิสยังคงอยู่ในโลกแห่งมโน

“เจ้าเป็นใครถึงทำมารู้ดี” น้ำเสียงของอาร์โกฟังดูหาเรื่อง

“ก็เป็นเพื่อนเจ้าไง” คำตอบของคอรวิสทำเอาหญิงสาวอยากจะต่อยหน้าไอ้เพื่อนคนนี่แรงๆ สักหมัด

เพราะเป็นเพื่อนถึงได้รู้ว่านิสัยของอวตารแห่งดาวเรือใหญ่เป็นยังไง ดังนั้นคนที่ถึงขั้นกล้าเอ่ยปากขอความรักจากอวตารนักเลงสุดนิสัยเสียแบบนี้ได้คงไม่ใช่แค่หยอกเล่น และก็ไม่ใช่แค่อารมณ์ชั่ววูบ เพราะเคลลาต้าเป็นคนมีความคิดมากกว่านั้น

เมื่อเห็นว่าเพื่อนไม่เข้าข้าง อาร์โกจึงจัดไม้ตาย “รู้ไหมว่าไอ้หมอนั้นนะมันตัวขาวจ้ะเลยนะ” รอยยิ้มกระหึ่มปรากฏบนใบหน้า

ทันทีที่ได้ยินคำว่า ‘ขาว’ สติของคอรวิสก็เหมือนกับถูกกระชากกลับมา

“ขาวหรือ” เขาหรือเธอพิมพ์เสียงแหบแห้ง

“ซ่าย ขาวแบบคำวขาว ขาวไปทั้งตัว ตั้งแต่ผิว ผม เสื้อผ้า เรียกว่าเป็นไอ้ขีดตัวขาวจ้ะแท้ๆ” อาร์โกแทงจุดตาย เพราะรู้ว่าคอรวิสมีความหลังฝังใจไม่ยากบอกใครเกี่ยวกับสีขา

“...ข้าเกลียดหมอนั้น” จินตนาการโรแมนติกหายวับไปจากสมองของอวตารแห่งดาวอีกาทันที กลับกลายเป็นความมืดมนเหมือนเดิม

อาร์โกหัวเราะก๊าก “เยี่ยม นั่นแหละคำที่ข้าอยากได้ยิน ไอ้

พวกถูกเผ่าเงาตันเห็นไอซีดนั้นดีกว่าข้า”

ทั้งสองชนแก้วแล้วกระดกลงคอพร้อมกัน

“ในฐานะที่เจ้าเป็นคนแรกที่เข้าข้างข้า มีอะไรอยากได้รีเปล่า ข้าจะตอบแทนเต็มที่” อวตารสาวพูดอย่างใจป้ำ

“จริงหรือ” คอริวิสกถามทันที ดูเหมือนเขาจะมีอะไรบางอย่าง อยู่ในใจ

“แน่นอน คนอย่างข้าพูดแล้วไม่คืนคำเจ้าก็รู้”

ไบหน้ามีดมนแย้มรอยยิ้มเล็กๆ “ข้าก็กำลังอยากขออะไร บางอย่างจากเจ้าอยู่พอดี”

“ว่ามาเลย” อาร์โกวางแขนเท้าลงกับโต๊ะเตรียมรับฟัง

“ข้าอยากได้เร็ว”

“หืม?”

สีหน้าของคอริวิสกกลับไปหม่นหมองอีกครั้งเมื่อต้องพูดถึงมัน “เร็วที่นี้ใช้ยาก ใช้ต่อกันนานๆ ก็ไม่ได้ ข้าลำบาก...และที่สำคัญ” เขาหรือเธอจ้องหน้าอาร์โกด้วยสายตาจริงจัง “ข้าอยากได้สีดำ”

“ฟรีด” อาร์โกหลุดคำฟรีด ก่อนจะกลายเป็นการหัวเราะก๊ากอีกครั้ง “แน่นอน เออเลย เจ้าอยากได้แบบไหนก็บอกข้ามาเลย ข้าจะทำให้เจ้าเอง”

ทั้งคู่คุยกันต่อถึงเรื่องความต้องการของคอริวิสก ไม่สิดำสนธิ อาจต้องใช้เวลาลึกคิดในการหา แต่เมื่อคนรับงานคืออวตารแห่ง กลุ่มดาวเรือใหญ่ คงไม่มีเรื่องที่ไหนจะดีไปกว่านี้

หลังคุยกันอีกพักใหญ่ คอริวิสกก็เริ่มมองซ้ายมองขวา “ข้าต้อง กลับไปทำงานแล้ว” ว่าแล้วอวตารดาวอีกาก็ลุกขึ้น หน้าไรซึ่งอาการ ของคนเมาทั้งที่ซดเหล้าเข้าไปตั้งขนาดนั้น

“อา ดีใจที่ได้เจอ ไว้เร็วเสร็จแล้วข้าจะติดต่อไป ขอให้สนุก

กับริวา เอสเทลลา” อาร์โกโบกมือลาโดยไม่ได้หันหน้ามอง
 คอริวิสที่เดินไปจนถึงประตูหันกลับมาเล็กน้อย “แน่ใจหรือ”
 “เรื่องอะไร” อาร์โกถาม ยังคงสนใจแต่เหล่านมมือเหมือนเดิม
 “ที่จะฉีกสัญญาทั้ง” คำถามเรียบๆ ของคอริวิสทำให้มือที่
 กำลังจะยกแก้วเหล้าขึ้นหยุดชะงัก

“แน่นอน” อาร์โกตอบ

“ไม่เสียใจ?” เจ้าของเสียงแหบแห้งถามอีก

“เออ” น้ำเสียงของอาร์โกเริ่มหยุดหงิด

“แต่ว่า...” คอริวิสเกริ่น “ตั้งแต่คุยกันมา เจ้ายังไม่เคยพูดว่า
 ‘เกลียด’ คนคนนั้นสักคำ”

ดวงตาสีทองเปลอเบิกกว้าง อาร์โกหันหน้าไปทางคอริวิสทันที
 แต่สิ่งที่พบก็มีเพียงความว่างเปล่าและเสียงกระดิ่งประตูที่เพิ่งจะถูก
 ปิดลง อวตารสาวได้แต่สลับกับตัวเอง

เธอละเกลียดซะมัดไ้เพื่อนรู้ดีแบบนี้!

เมื่อก้าวออกมาจากร้าน สายน้ำและท้องฟ้าของริวา
 เอสเทลลาก็เปลี่ยนไปกลายเป็นสีรุ้งเสียแล้ว บ่งบอกเวลาสิ้นสุด
 ตลาดนัดแห่งดวงดาว ผู้คนแถวนี้บางตามากต่างจากตอนเข้ามา
 เรียกว่ามากจนใครก็ต้องนึกแปลกใจ ซึ่งอาร์โกคาดว่าจะเป็นเพราะ
 ทุกคนเริ่มทยอยกลับ

‘ได้เวลาไปแล้ว’ อวตารสาวที่เริ่มกรึมๆ คิด ใบหน้างดงามมี
 สีแดงระเรื่อคล้ายคนเมา ดวงตาคมกริบก็ปรือๆ เพราะฤทธิ์ของเหล้า
 สีดำ

ไม่รู้ว่าจะเข้าไปเท่าไรถึงได้ทำให้อวตารคอตองแดงแบบนี้มี
 อาการเกือบมาได้ แต่พนันได้เลยว่ามันต้องมหาศาลแน่นอน

หญิงสาวเริ่มมองหาเรือบริเวณนั้น คิดว่าถ้าหากหาเย็นนัก เธอจะขับพลังเคลื่อนย้ายคาราวานทั้งหมดมาที่นี่ซะเลย แล้วจะได้อะไรไปให้พ้นๆ เสียที...กลับไปเร่ร่อนอย่างไร้จุดหมายอีกครั้งในจักรวาลกว้างใหญ่ที่ไร้จุดจบ

แต่ทันทีที่ก้าวออกมาถึงหน้าเขตตลาดมืด ก็วิ่งหนีก็มีอันต้องกระตุก อาริโกหยุดฝีเท้าก่อนหันกลับไปจ้องถนนที่ว่างเปล่าด้านหลัง

“ใส่หัวออกมา เพราะถ้ารอให้ข้าเข้าไป พวกเจ้าจะไม่เหลือหัวไว้กันหุอีกเลย” อวตารแห่งดาวเรือใหญ่คู่พร้อมกับจิตสังหารที่เตรียมจะระเบิดออกมาได้ทุกเมื่อ

เงาสีดำปรากฏออกมาจากพื้นแพ ก่อเกิดเป็นรูปร่างคล้ายมนุษย์จำนวนมากที่มีผิวสีดำสนิทและสวมเสื้อตัวยาวขอมซ่อคลุมไว้ ใบหน้าซุบตอบ ดวงตาปูดโปด แขนขาบิดเบี้ยวอัปลักษณ์

ผู้คนบริเวณนั้นมองการปรากฏตัวของสิ่งมีชีวิตประหลาดบ้างก็สงสัย บ้างก็ตกใจ บ้างก็หวาดกลัว ไม่มีใครรู้ว่ามันคือตัวอะไร และทำไมถึงมาอยู่ที่นี่

“แกรเซน” อาริโกขมวดคิ้ว

แกรเซน คือ ตัวตนที่เกิดจากการรวมตัวของวิญญาณผู้ตายในสมรภูมิแห่งอวกาศ มักเกิดจากความเจ็บปวด คั่งแค้น ทรมาน และโศกเศร้า หากเปรียบก็คงราวกับผีร้ายของมนุษย์ แต่เกือบร้อยละร้อยของแกรเซนจะล่องลอยอยู่ในน่านฟ้าของกลุ่มดาวอาริโกหรือไม่ก็หลุมดำ น้อยนักที่จะมีใครรู้จักมัน ยิ่งถ้าไม่ใช่พวกที่เคยผ่านสมรภูมิมามาก่อนยิ่งไม่น่าจะรู้จักสิ่งมีชีวิตชนิดนี้

แต่คำถามที่สำคัญที่สุดคือ...พวกมันผ่านการรักษาความปลอดภัยของริวา เอสเทลลาเข้ามาได้อย่างไร!

“กรี๊ซซซ!” เสียงซู่คำรามดังกึกก้อง เหล่าแกรเซนต่างอ้าปาก

กว้าง เผยคมเขี้ยวน่าขยะแขยงและไอพิษชั่วร้าย

“กรีดดด!” ผู้คนในตลาดกรีดร้อง ต่างพากันหนีขึ้นไปยัง
แพที่อยู่ใกล้เคียงซึ่งเป็นแพโล่งขนาดใหญ่ ไม่รู้ว่ามาอยู่ตรงนี้ตั้งแต่
เมื่อไร

อาร์โกไม่มีเวลาสนใจรายละเอียดพวกนั้น เพราะเป้าหมาย
ของแกรเซนพวกนี้ไม่ใช่คนในตลาด แต่เป็นเธอ

“โฮ่ จะหาเรื่องกันสินะ” นายหญิงแห่งคาราวานเรือแยม
รอยยิ้มอันตราย ความเมายังทำให้การควบคุมสติของเธอถดถอย
จนแทบไม่มีเหลือ

กรี๊ซซซ! แกรเซนที่ดูร้ายชู้คำราม พวกมันไม่มีระบบความคิด
มีแต่สัญชาตญาณในการฆ่าฟันเท่านั้น

“สวะก็แค่สวะ” ดวงตาสีทองทอประกายเย็นชา ไอลังสีทอง
ปรากฏขึ้นรอบตัวของอาร์โกพร้อมกับที่แกรเซนหลายสิบตัวกระโจน
เข้ามา

กำปั้นถูกส่งเข้ากระแทกพื้น อวดารนักร้องอัดคลื่นพลังลงไป
จนพื้นแพรอบตัวทรุดแล้วระเบิดไม่มีขึ้นดี ซากต่างๆ พุ่งเข้าใส่ศัตรู
จำนวนมากที่กระโจนเข้ามาจากทุกทิศทาง ฉีกกระชากผิวหนังสีดำ
และเสื้อผ้าขาดวินกระเจิง แต่พวกมันก็ยังคงไม่หยุด

อาร์โกใช้มือซ้ายเข้าที่ลำคอของแกรเซนตัวหนึ่ง ก่อนเหวี่ยง
ร่างของมันราวกับเป็นผ้าขี้ริ้วไปกระแทกแกรเซนตัวอื่นๆ จนทั้งหมด
กระเด็นไปอัดกับกำแพงของร้านรวงและสิ่งปลูกสร้างมากมายพัง
ทลายในชั่วพริบตา

ความเมาทำให้เธอไม่สนใจความเสียหายที่เกิดขึ้น ตอนนี้อยู่ใน
หัวมีแค่การไล่กระที่บไล้สิ่งมีชีวิตน่ารังเกียจพวกนี้เท่านั้น

แกรเซนตัวหนึ่งเริ่มอ้าปาก ปากของมันอ้ากว้าง ยืดยาวจน

แทบจะถึงหน้าอก เขี้ยวหน้าขยะเขยงเริ่มขยับ แสงสีดำปรากฏขึ้น ก่อนจะพุ่งทะยานออกมาจากปาก ตรงเข้าไปใส่อาร์โก

อวตารแห่งดาวเรือใหญ่แยกขาซ้ายไปด้านหลังเพื่อตั้งหลัก ยื่นมือข้างหนึ่งออกไปข้างหน้า มีแค่เพียงแสงสีทองเรืองๆ ล้อมรอบฝ่ามือ รอยยิ้มทำทนายปรากฏขึ้นบนใบหน้า เตรียมรับล้าแสงสีดำ หลังทำลายล้างมหาศาลที่พุ่งตรงมา

เปรี้ยว! เสียงล้าแสงสีดำปะทะกับพลังที่ฝ่ามืออาร์โกดังกึกก้องราวสายฟ้าฟาด อวตารสาวไม่รู้สึกละดุ้งสะเทือนแม้แต่เนื้อย รอยยิ้มทำทนายกลายเป็นรอยยิ้มร้ายระคนสะใจ

“ไ้่ก่อกอย่างแ่กนี้มันกล้าดีจริง ๆ ที่มาหาเรื่องข้า” ฝ่ามือที่กางอยู่กลาง ผนังล้าแสงสีดำให้อัดกันกลายเป็นก้อน

“เอาคืนไป!” ว่าแล้วก็อวตารดาวเรือใหญ่ก็ขว้างเจ้าก้อนสีดำในมือกลับไปเต็มแรง

พลังงานมหาศาลที่ถูกบีบอัดแผลงฤทธิ์ทันที มันระเบิดร่างของแกรเซนเป้าหมายเป็นธุลี แต่พร้อมกันนั้นก็ทำลายสิ่งปลูกสร้างโดยรอบจนเหี้ยน

อาร์โกเผลอขมวดคิ้วอย่างหงุดหงิด สงสัยเพราะความเมาทำให้เธอเผลออัดพลังของตัวเองลงไปด้วย ความเสียหายเลยทวีขึ้นอีกหลายเท่า

‘ช่างหัวมัน’ เธอเลือกที่จะไม่ใส่ใจแล้วอวตารวาดต่อไป สองมือประกบเข้าหากัน เกิดเป็นประกายแสงสีทอง ก่อนอาร์โกจะกระแทกฝ่ามือทั้งสองกับพื้น

ตูมๆ! เสียงระเบิดดังขึ้น คลื่นพลังสีทองและแรงสั่นสะเทือนพุ่งทะยานออกไปรอบทิศทาง

แกรเซนทั้งหมดถูกพลังของอาร์โกฉีกกระชากร่างกายเป็นชิ้น

เล็กขึ้นน้อย เสียงกรีดร้องอย่างทรมาณดังระงม เศษซากอวัยวะมากมายร่วงหล่นลงกับพื้น เศษกระดูกเหมือนฝุ่นสีดำฟุ้งกระจายไปทั่วบริเวณ และเมื่ออาร์โกคิดนิ้ว แสงสีทองก็สว่างวาบขึ้นอีกครั้งทั่วร่างของอวตารสาว เส้นผมสีดำปลิวไสวทั้งที่ไร้สายลม ดวงตาสีทองเปล่งแสงออกมา

“หายไปซะ” อวตารแห่งดาวเรือใหญ่เอ่ยด้วยเสียงเย็นเยือก แสงสีทองทะยานเข้าไปเศษซากของเหล่าแกรเซน ชำระล้างสลายฝุ่นควันสีดำและชิ้นส่วนต่างๆ ราวสายน้ำเขียว เกิดเป็นละอองเล็กๆ ระเบิดระยับค่อยๆ ล่องลอยจากพื้นดินสู่ฟากฟ้า เป็นภาพที่งดงามภายหลังความโหดร้าย ไม่ต่างจากเพลงสวดส่งวิญญาณผู้ตายในสมรภูมิ

ร่างของอาร์โกกลับมาเป็นปกติอีกครั้ง เจ้าตัวไม่ได้ซาบซึ้งอะไรกับภาพตรงหน้า เพราะยังคงมีสิ่งที่ไม่เข้าใจ...พวกมันเข้ามาที่นี่ได้อย่างไร และทำไมถึงตั้งใจเล็งเป้าหมายที่เธอ

แกรเซนไม่ใช่สิ่งมีชีวิตที่มีความคิด น่ากลัวว่าจะเป็นการก่อวินาศกรรมของผู้ไม่ประสงค์ดีหรือคู่แข่งแต่ชาติปางก่อน ซึ่งก็ไม่รู้หรอกนะว่าเป็นใคร เพราะไอ้พวกเงาที่เธอเคยกระที่บปางตายมาแล้วก็มีไม่น้อย

ความมั่นใจจากฤทธิ์เหล่าทำให้สมองไม่ค่อยแล่นอย่างใจ อาร์โกเขกหัวตัวเองอย่างหงุดหงิด และก็ต้องยิ่งหงุดหงิดมากขึ้นเมื่อสัมผัสได้ถึงพลังที่เธอรู้จักดี

“คลาดสายตาแป๊บเดียว ท่านก็มาก่อเรื่องเสียขนาดนี้แล้ว เหนือครับ อาร์โก” อาร์โกหันกลับไป ก็พบเคลลาตัวยืนอยู่

“จมูกไวดีนี่” อวตารสาวสวนด้วยวาจาไม่น่าฟังตามเคย

“ควรเรียกว่าสายเกินไปมากกว่าครับ” ผู้ทำสัญญาว่าพาลาง

กวาดสายตามองดูความเสียหายทั้งหมด “คืนะครับที่มีแพ็กส์ ลอยผ่านมาพอดี ถึงได้อพยพคนทัน ไม่อย่างนั้นความเสียหายคงไม่ใช่แค่สิ่งปลูกสร้าง” เขาลอยๆ แต่ฟังก็รู้ว่าตั้งใจตำหนิการกระทำของเธอ

“เฮ้ๆ พุดให้มันดีๆ ใ้ผู้ทำสัญญา เข้าเป็นฝ่ายถูกจ้ใจมนะ พวกมันตั้งใจจะรุมข้าซัดๆ แหกตาดูชะบ้าง นี่ก็แค่ป้องกันตัว” อาร์โกประท้วง ซึ่งมันก็เป็นความจริง

เคลลาต้าเลิกคิดข้างหนึ่งขณะเดินเข้ามาใกล้ อาร์โกรู้สึกลัวว่า มันน่าห่มันได้สุดๆ จนเธอแทบยังกำปั้นไม่อยู่ ชายหนุ่มเดินผ่านเธอไป ย่อตัวลงบนพื้นที่เคยมีเศษซากของแกรเซนหลังถูกอาร์โกเฉือนเป็นชิ้นๆ ตกอยู่ เขาลากปลายนิ้วผ่านความว่างเปล่าบนพื้น ก่อนยกขึ้นวิเคราะห์

“แกรเซนสินะครับ” เคลลาต้าหันกลับมาถาม

อาร์โกกลอกตาด้วยความแข็ง ทำไมเธอจะไม่รู้ว่าอีกฝ่ายกำลังกล่าวหาตัวเอง “แค่เพราะมันเป็นสิ่งมีชีวิตที่ลอยไปลอยมาอยู่ในน่านฟ้าของข้าไม่ได้แปลว่าข้าต้องรับผิดชอบซักหน่อย อีกอย่าง เจ้าจะแน่ใจได้ยังไงว่ามันเป็นแกรเซนที่มาจากกลุ่มดาวของข้าไม่ใช่หลุมดำ และที่สำคัญ พวกเจ้าดูแลความปลอดภัยในตลาดนี้กัน ยังไงซะ ถึงปล่อยให้ตัวเองช่วยแบบนั้นหลุดเข้ามาได้ ใครกันแน่ที่ ต้องรับผิดชอบ”

“ข้าก็ไม่ได้บอกว่าทางตลาดไม่มีความผิดนะครับ แต่อาร์โก...” เคลลาต้าเว้นช่วง อาร์โกบอกได้เลยว่าเธอโคตรเกลียดเวลาเขาทำแบบนี้ เพราะมันแปลว่า เจ้าตัวกำลังจะสวนอะไรที่เธอเถียงสู้ไม่ได้กลับมา

“ท่านบอกว่า แกรเซนตั้งใจจะ ‘รุมท่าน’ สินะครับ” ว่าแล้ว

ชายหนุ่มก็ยิ้ม เพราะรู้ว่าพูดแค่นี้อวดตารแห่งดาวเรือใหญ่ก็คงเข้าใจ
ทุกอย่าง

อาร์โกรู้สึกอยากจับคนตรงหน้าหักคอขึ้นมาตึงตึง ‘ตั้งใจรุม’
มันจะแปลว่าอะไรได้หากไม่ใช่คนที่เป็เป้าหมายของพวกเขาแกรเซน
คือเธอ เท่ากับว่า เธอคือคนที่พาศัตรูเข้าสู่ตลาด และเป็นคนที่ต้อง
รับผิดชอบเรื่องที่เกิดขึ้น!

‘ไอ้ซี้ดเคลลล่าต้า!’ อาร์โกคำรามในใจ แค่ว่าพูดคำเดียวที่หลุด
ออกไป เคลลล่าต้าก็สามารถใช้มันย้อนมามัดตัวเธอได้อย่างง่ายดาย

“แต่ถึงอย่างนั้นความผิดส่วนหนึ่งก็มาจากการรักษาความ
ปลอดภัยที่หละหลวมของตลาดอยู่ดี” อาร์โกไม่ยอมแพ้ และสิ่งที่
เธอพูดก็เป็นความจริง

“ครับ ทางเราเองก็มีส่วนที่ต้องรับผิดชอบ” เคลลล่าต้ายอมรับ
อย่างง่ายดาย “ถ้าอย่างนั้นเอาแบบนี้ไหมครับ...”

“ไม่เอา!” อาร์โกสวนก่อนเขาจะพูดจบประโยค ไม่รู้หรือจะ
ว่าเขาจะเสนออะไร แต่ประสบการณ์สอนว่ามันไม่น่าจะเป็นเรื่อง
ที่เธอแฮปปี้แน่ๆ

เคลลล่าต้าหลุดหัวเราะ “ฟังกันก่อนสิครับ จริงอยู่ที่ ริวา เอส-
เทลลา มีพลังในการฟื้นฟูตัวเองและสิ่งต่างๆ ของผู้ใช้บริการ อีกทั้ง
คาราวานของท่านมีทรัพย์สินสมบัติมาก ค่าเสียหายน่าจะจ่ายได้แน่
แต่ไม่ใช่แค่สิ่งของนะครับที่เสียไป ข้าเชื่อว่าความรู้สึบบางอย่าง
ก็คงไม่อาจตีค่าเป็นเงินได้ หรือถึงได้ ท่านก็ต้องเสียเวลามากเลย
ละในการเจรจากับผู้ชายที่ละคนๆ”

อาร์โกคำรามเมื่อได้ยินคำว่า ‘เจรจากับละคนๆ’ เคลลล่าต้าจึง
พูดต่อ

“ถึงยังไงทุกคนก็ต้องเจรจากันอยู่ดี ก็แค่เลือกเอาว่าท่านจะ

ตกลงกับข้าตรงนี้ให้เรื่องมันจบแบบง่ายๆ ที่เหลือข้ารับรองเลยว่า จะจัดการให้ทุกอย่าง หรือจะเข้าเจรจากับผู้ดูแลรวมถึงฝ่ายอื่นๆ ของตลาด”

อาร์โกกัดฟันกรอด เธอเกลียดเรื่องยุ่งยากน่ารำคาญที่สุด ถ้าหากต้องเจรจากับคนกลุ่มใหญ่ขนาดนี้จริงเธอคงกระอักเลือดตายก่อนแน่ และพวกผู้ดูแลของที่นี่ก็ทำจะมีวิธีการดำเนินการที่ยุ่งยากซับซ้อน ไหนจะบรรดาผู้เสียหายอีก ใ้เรื่องจะมาคุยกันด้วยกำปั้นนี้ทำจะยาก ยิ่งเรื่องที่เกิดขึ้นก็นับเป็นชนกติดหลัง เธอไม่อาจปฏิเสธข้อสันนิษฐานของเคลลาต้าได้เต็มปากว่าตัวเองไม่ใช่คนที่นำเจ้าแกรเซนพวกนี้เข้ามา

“หัวมันตื้อไปหมดเลยเว้ย!” อาร์โกเริ่มคิดอะไรไม่ออกเพราะความมึน “เออๆ ว่าข้อเสนองของเจ้ามา” สุดท้ายเธอก็ต้องจำใจฟังเคลลาต้าอึ้งมกกว้าง “ตอบรับสัญญาสัมปทานของเรา โดยมีค่าตอบแทนเป็นเรื่องเล่า และเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นในวันนี้ทางตลาดจะเป็นผู้รับผิดชอบให้เองครับ”

“เรื่องเล่า!? ผีนไปเถอะ!” อาร์โกตวาดเสียงดัง “แล้วเจ้าไปเอาความคิดเง่าพรรค์นี้มาจากไหน เรื่องเล่าคือค่าตอบแทนเนียนะ!”

“ก็เอามาจากลูกเฒ่าของท่านไงครับ” เคลลาต้าตอบ “แถมเสียงโหวตเป็นเอกฉันท์ด้วยนะ”

“ไอ้พวก *\$@\$&*%!%#&@” อาร์โกสบถไม่เป็นภาษา...นี่ระหว่างที่เธอหายไปพวกมันไปสูมหัวทำอะไรกับไอ้ชืดนี้กันแน่!

ในขณะที่อวดตารแห่งดาวเรือใหญ่กำลังทำท่าจะอาละวาดไม่เลือกอีกรอบ ผู้ทำสัญญาหนุ่มก็เข้ามาประชิดตัวเธอตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ ความกดดันบางอย่างรอบตัวเขาทำให้อาร์โกรู้สึกไม่สบายอารมณ์

“ว่ายังไงครับ ถ้าจะตกลงกับข้า ท่านก็ต้องรีบตัดสินใจแล้ว
ละ เพราะอีกเดี๋ยวผู้ดูแลของตลาดก็คงจะแก่กันมา” เคลลาต้าบอก
พลางยื่นมือออกมา

อาร์โกเหลือบตามองอย่างไม่ไว้วางใจ การจับมือคู่นี้คงไม่ต่าง
จากการจับมือกับปีศาจเท่าไร

“ทำไมข้าถึงได้ ‘รัก’ คนอย่างเจ้าได้เนะ” อยู่ๆ อาร์โกก็พูด
ออกมา ไม่ใช่ด้วยความประศตประชัน แต่เป็นเพราะตัวเธอเองก็ยัง
ไม่อาจหาเหตุผลได้เช่นกัน

คำพูดที่ไม่คาดฝันว่าจะได้ยินทำให้ดวงตาสีน้ำเงินหลังแว่น
ตาของเคลลาต้าเบิกกว้าง อาจเรียกได้ว่าเป็นหนึ่งในไม่กี่ครั้งที่เขา
แสดงท่าที ‘ตกใจ’ ออกมาแบบจริงจัง ทั้งคู่จ้องตากันอยู่เช่นนั้น จน
ในที่สุดเคลลาต้าก็แย้มรอยยิ้มอ่อนโยน

“ข้าก็อยากถามตัวเองแบบนั้นเหมือนกันครับ ว่าทำไม ข้าถึง
ได้ ‘รัก’ คนอย่างท่านได้”

ทุกอย่างเริ่มจากงานที่ได้รับมอบหมาย แต่ช่วงเวลาไม่นาน
ที่ได้ใกล้ชิดกลับทำให้เกิดความรู้สึกประหลาด ความรู้สึกที่ใครก็ไม่รู้
นิยามมันด้วยคำง่ายๆ เพียงพยางค์เดียว ทั้งที่จริงๆ มันกลับทั้ง
ซับซ้อนและแสนจะสับสนวุ่นวาย

...เข้ามาเหมือนพายุ แล้วก็จากไปเหมือนพายุ ทิ้งร่องรอย
ความเสียหายเอาไว้มากมาย และก็อาจจะย้อนกลับมาในสักวันที่
ไม่รู้ว่ามีเมื่อไร

อาร์โกเหลือบกลับมามองที่มือของเคลลาต้า แค่จับมือข้างนี้
เรื่องวุ่นวายนี้ก็จบลง แม้จะไม่ได้ในสิ่งที่ต้องการ แต่เธอก็เหนื่อย
เหลือเกิน ทั้งเหนื่อยทั้งหงุดหงิด การมีใครสักคนเข้ามาในชีวิตดู
เหมือนจะเป็นเรื่องที่ยังเร็วเกินไปสำหรับคนเอาแต่ใจ นิสัยเสีย และ

เห็นแก่ตัวแบบเธอ

“เอาสิ” อารีโกพูดเมื่อตัดสินใจบางอย่างได้

“ถ้าอย่างนั้น...” เคลลาต้าดูกระตือรือร้นขึ้นมาเล็กน้อยเมื่อ

เห็นว่าอารีโกยอมตกลงตามข้อเสนอ

“แต่ว่า...” อวตารสาวยังพูดไม่จบ

คนฟังผลอกลิ้นหายใจ เคลลาต้าคิดว่า เธอรู้ว่าเธอกำลังจะพูดอะไร ซึ่งมันไม่ใช่สิ่งที่เธออยากฟังสักเท่าไรเลย

ดวงตาของอารีโกฉายแววจริงจัง “เราก็ตกลงกันอยู่ดี”

ความเงียบเข้าปกคลุมระหว่างทั้งคู่อีกครั้ง ไม่มีใครพูดอะไร พวกเขาแคะมองหน้ากัน เหมือนอยากใช้เวลาที่มีตรงนี้ให้นานที่สุด

ท้องฟ้าสีรุ้งยังคงทอแสงงดงาม เหมือนสายธารละอองดาวที่ยังคงส่องประกายระยิบระยับ มันคือทิวทัศน์งดงามหมดจดราวภาพฝัน... ใช่แล้ว...มันคือฝัน...ที่สักวันก็ต้องตื่น

เคลลาต้าเป็นฝ่ายเผยรอยยิ้มออกมาก่อน มันเป็นรอยยิ้มแสนสุภาพในแบบของเขา “ครับ ถ้าท่านจะว่าอย่างนั้น”

“อา ข้าจะว่าอย่างนั้นแหละ” อารีโกพูดด้วยท่าที่เรียบเฉย ก่อนจะยื่นมือไปจับกับเคลลาต้า “สัญญาเป็นอันตกลง ลากันตรงนี้ละนะ”

คราวนี้ชายหนุ่มไม่ตอบ เขาแค่นิ่งให้แล้วพลิกทาง อารีโกไม่สนใจ เธอเดินจากมาราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่ก่อนจะได้ก้าวลงเรือ เคลลาต้าก็ตะโกนมาจากข้างหลัง

“ข้าไม่เคยหลอกลวงท่านนะครับ แล้วถ้าจะถามหาหลักฐานล่ะก็ มันก็ถูกเขียนไว้หมดแล้วนะ เพราะฉะนั้นอย่าเกลียดข้านะครับ”

คือเรียบบางขมวดเข้าหากัน อวตารแห่งดาวเรือใหญ่ไม่แน่ใจในสิ่งที่อีกฝ่ายกำลังพูด เธอยอมรับว่าเคลลาต้าเป็นคนที่อ่านความ

คิดได้ยาก แต่ถึงอย่างนั้นประสบการณ์ของสิ่งมีชีวิตที่อยู่มานานชั่วกัปชั่วกัลป์อย่างเธอก็ใช่จะทำให้เธอตามเขาไม่ทัน

อาร์โกอยากกลับไปกระซอกคอเสื้ออีกฝ่ายมาเค้นถาม แต่ความเหนียวล้าตลอดทั้งวันก็ทำให้ความคิดพวกนั้นหายไปหมด ตอนนั้นเธอแค่อยากกลับไปเอาหัวฟาดหมอน กำจัดอาการมีนๆ เพราะฤทธิ์ของแอลกอฮอล์และสะบัดเรื่องราววุ่นวายทุกอย่างออกไปให้หมด

เร็วไปไม่ล่องลอยจากมา ทิ้งภาพของเคลลาต้าที่ยังคงยืนโบกมือและยิ้มให้ไว้ข้างหลัง...

ทันทีที่กลับถึงคาราวาน อาร์โกก็พุ่งไปที่ห้องของตัวเอง
บนเรือธงด้วยความเร็วราวกับพายุ ท่ามกลางความสับสนตั้งตัวไม่ถูกของเหล่าลูกเรือ

อวดตารสาวถอดผ้าโพกและเครื่องประดับรุ้งรังโยนลงกับพื้น ก่อนทิ้งตัวบนเตียงกว้าง ยกสองมือขึ้นก่ายหน้าผาก พันลมหายใจแรงด้วยความรู้สึกหงุดหงิดที่หาสาเหตุไม่ได้...ไม่สิ สาเหตุน่าจะพอจะรู้อยู่บางส่วน

‘ไอ้ซีดนั่นทำเรื่องอะไรไปกันแน่’ นี่คือนโยบายเดี่ยวที่ดั่งก้องอยู่ในหัวของอาร์โกนับจากที่แยกกับเคลลาต้า

ถึงจะปวดหัว ถึงจะเพ็งเจอเรื่องวุ่นวาย ถึงจะเพ็งเจอเรื่องเง่า และถึงจะเพ็งบอกเลิกกับแฟนมาแบบหมาดๆ แต่ทั้งหมดล้วนไม่ใช่สิ่งที่อาร์โกกำลังครุ่นคิด เพราะทันทีที่เห็นสีหน้าและได้ยินประโยคสุดท้ายของเคลลาต้า อะไรๆ ก็ดูจะกลายเป็นเรื่องเล็กไปเลย

สิ่งที่เคลลาต้าพูดไม่ได้หมายถึงเรื่องในอดีต เพราะตลอดเวลาที่ผ่านมากการกระทำของเคลลาต้าไม่อาจเรียกได้ว่าหลอกลวง

เนื่องจากเขารู้อยู่แล้วว่าไม่อาจปิดบังตัวเองจากเธอนับตั้งแต่วินาทีที่เหยียบขึ้นเรือของชนเผ่าอาร์โก ดังนั้นคำพูดนี้จะต้องหมายถึงอะไรบางอย่างที่เจ้าตัวเฟิงทำลงไป ซ้ำยังเป็นสิ่งที่เธอไม่รู้!

อาร์โกพยายามคิด แน่นนอนละว่าถ้าเป็นเวลาปรกติเธอคงมองออกไปนานแล้ว แต่ด้วยสมองที่เริ่มทวีความมึนเพราะฤทธิ์ของแอลกอฮอล์ทำให้พอจะคิดอะไรขึ้นมาสักที่มันช่างยากเย็นแสนเข็ญ

‘ขอละ ขออย่าให้โชอย่างที่สังหรณ์เลย!’ อาร์โกแบมือออกมาในที่สุด สมุดสีเบจเล่มเดิมปรากฏขึ้นในมือ

เธอรู้อยู่แล้วว่าเคลลาต้าต้องการให้อ่านสิ่งนี้...แต่ว่า...ทำไมถึงรู้สึกทำใจรับไม่ค่อยได้ยังไงก็ไม่รู้

อาร์โกสูดหายใจเข้าลึกๆ เปิดมันออก และเริ่มอ่านสิ่งที่ถูกเขียนอยู่ในนั้น

Keleáta's diary 51.5

ไดอะรี่ที่รัก ข้ากำลังเริ่มลงมือตามแผนการที่เตรียมไว้ แต่ท่านอาร์โกเก่งเกินกว่าที่ข้าจะสะกดรอยได้ แผนการนี้จึงต้องอาศัยความช่วยเหลือจากเพื่อนร่วมงานในตลาดที่แสนดี และการลากคอ (อุ๊บ! ข้าใช้หมึกที่ลบไม่ได้เขียนเสียด้วยสิ ช่วยถือซะว่าไม่มีคำคำนี้ก็แล้วกันนะครับ^^) การขอความร่วมมือจากสิ่งมีชีวิตเล็กๆ แสนน่ารักในอวกาศ...

สองมือที่จับสมุดเริ่มกำแน่นขึ้นเรื่อยๆ ทุกวินาทีที่เหล่าตัวหนังสือซึ่งเรียงร้อยถ้อยคำผ่านสายตาไป จิตสังหารก็ค่อยๆ แผ่ออกมาจากร่าง ไอพลังสีทองทวีเข้มตามอารมณ์และแรงโทสะ ก่อนที่ทุกอย่างจะจบลงด้วยเสียงคำรามกึกก้องและเสียง

ข่าวของที่ถูกกระเปิดเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย สร้างความตกใจให้แก่เหล่าชนเผ่าอารีโกตาต่างๆ ที่กำลังเฝ้ารออยู่นอกห้องของนายหญิงด้วยความเป็นห่วง

“ไอ้ซีตเคลลาต้าาา!!!”

อีกด้าน ที่ตลาดมืดซึ่งกำลังเริ่มฟื้นฟูตัวเองราวกับมีชีวิต เต็มไปด้วยผู้ดูแลและเจ้าหน้าที่ของ ริวา เอสเตลลา ซึ่งเข้ามาดูเรื่องการอพยพ และผู้เสียหายมากมายที่กำลังวิ่งวุ่นกับเรื่องของตัวเอง

เคลลาต้าลจะสาวยตาจากเอกสารในมือ ดวงตาสีน้ำเงินวิบวับหลังแว่นตาใสๆ แลไปทางที่ตั้งของคาราวานเรืออารีโกที่เขาเพิ่งจะจับมัดทำสัญญาแบบตลอดชีพกับตลาดเสร็จสิ้น

รอยยิ้มปรากฏขึ้นบนใบหน้า ก่อนจะเปลี่ยนเป็นเสียงหัวเราะของคนที่กำลังกลั้นน้ำเต็มที่

“ข้าไม่ได้หลอกท่านจริงๆ นะ ก็อุตสาหกรรมเขียนอธิบายทุกอย่างเอาไว้ในสมุดก่อนจะลงมือแล้วนี่นา แต่ท่านไม่อ่านมันเองนะครับ อารีโก”

เรื่องราวที่เกิดขึ้นไม่มีวันเป็นความบังเอิญ สิ่งมีชีวิตอันตรายอย่างแกรเซนจะผ่านเข้ามาในตลาดได้อย่างไรถ้าไม่มีผู้สมรู้ร่วมคิด ซึ่งผู้สมรู้ร่วมคิดที่ดีที่สุดจะเป็นใครไปไม่ได้นอกจากคนของตลาดเองอย่างผู้ทำสัญญาไปจนถึงผู้ดูแลและผู้ตรวจสอบ แล้วไหนจะยังความเสียหายที่ไม่มีผู้บาดเจ็บสักรายเพราะการอพยพคนที่รวดเร็วฉิวเฉียด สุดท้าย แกรเซนไม่ใช่สิ่งมีชีวิตที่มีความคิด มันไม่มีทางบุกมาถึงที่นี่เพื่อจู่โจมอารีโกด้วยความต้องการของตัวเอง ใครบางคนต้องเป็นคนเรียกพวกมันมา

...แล้วก็อย่าได้ถามนะว่าเคล...เฮ้ย! ใครบางคนคนนั้นไปลาก

คอแกรเซนามาได้ยังไง เรื่องบางเรื่องปล่อยให้มันเป็นความลับระดับ หลุมดำไปเถอะ โลกจะสวยงามกว่า

รอยยิ้มและเวดตาชวนพริ้มพริ้งปรากฏขึ้นบนใบหน้าของ เคลลาต้า แต่มันก็หายไปแทบจะในทันที กลับกลายเป็นรอยยิ้ม สุภาพตามแบบฉบับของเจ้าตัว

ถึงวันนี้ความฝันจะจบลง ถึงวันนี้ความสัมพันธ์บางอย่างจะ ถูกปฏิเสธ แต่ว่า...สายสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นแล้ว ไม่ว่าจะยังไงก็ไม่มีวัน หายไปง่ายๆ จะความรัก คนรัก หรืออะไรก็เป็นแค่ชื่อเรียกที่เหล่า สิ่งมีชีวิตตั้งขึ้นมาเอง แค่ปฏิเสธคำเหล่านี้ ไม่ได้แปลว่าความรู้สึก ที่มีจะถูกกลบฝังตามไปเสียหน่อย

เคลลาต้ายิ้มเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนจะหันกลับไปทำงานของตัวเอง...เวลาของเขากับเธอยังมีอีกมากมาย...มีอีกมาก จนแทบเป็น นิรันดร์

‘ก็ทำนองนะ ยังไม่เคยบอกว่า ‘เกลียด’ ข้าชั๊กคำนี้ครับ อาร์โก’

*Although our rondo is just a wind blow,
it is still a rondo...that will never stop playing again.*

แสงดาวที่แตกดับ สายธารแห่งเวลาที่หมุนเวียนไป จาก หยดของประกายสุดท้ายที่ส่องระยิบระยับของแสงดาวร่วงหล่นหาย มาถึงแสงใหม่แห่งอนาคตที่เกิดขึ้นมากมาย จักรวาลนี้ยังคงหมุน ไปสู่สิ่งใหม่ๆ ที่ผ่านเข้ามา และสิ่งเก่าๆ จะจางหายไปตามกาลเวลา

วันนี้ห้องฟ้าของ ริวา เอสเทลลา กำลังจะทอแสงสีรุ้งแรกอีกครั้ง เป็นสัญญาณต้อนรับเหล่าสิ่งมีชีวิตแห่งดวงดาวผู้มาเยือน

คาราวานเรือจากกลุ่มดาวเรือใหญ่ ผู้ผูกสัมพันธ์ให้บริการ

เรือเดินทางแก่ ริวา เอสเทลลา เดินทางมาถึง พวกเขาเข้าเทียบท่าหลักและเริ่มลำเลียงข้าวของ กระจายไปตามจุดต่างๆ เพื่อเตรียมตัว

ผีทำย่ำลงบนท่าเรืออย่างเงิบงัน ละอองดาวและเครื่องแต่งกายสีชาวนอันคุ้นตาเรียกให้เหล่าชนเผ่าหันมอง แม้กาลเวลาจะผ่านมาเนิ่นนาน แต่เหล่าชนเผ่าอารีโกไม่ว่าใครต่างก็รู้จักบุรุษสีขาวคนนี้ดี ทุกคนจึงยิ้มและเปิดทางให้

บุคคลปริศนาก้าวขึ้นเรือธง ตรงไปยังห้องเดิมอย่างที่ท่ามาตลอด ก่อนเปิดประตูเข้าไปโดยไม่แม้แต่จะเคาะขออนุญาต

ทันทีที่เข้ามา บางอย่างก็พุ่งเข้าใส่หน้า เขาคิดว่ามันเอาไว้ได้ทัน ก่อนจะพบว่ามันคือเสื้อคลุมที่ถูกใช้เป็นชุดนอน

“มือกุดเธอะถึงไม่รู้จักเคาะประตู” เสียงเจ้าของห้องดังออกมาจากหลังฉากเปลี่ยนเสื้อผ้า คนถูกหาวว่ามือกุดพยายามกลั้นขำ

“พูดเหมือนถ้าข้าเคาะ ท่านจะอนุญาตให้ข้าเข้ามางั้นแหละครับ” ชายสีขาวว่า เขาพาดชุดคลุมลงกับราวอย่างเรียบร้อย ก่อนเดินไปนั่งลงที่โต๊ะอาหารซึ่งมีมือเข้าอย่างง่าย ถูกจัดเตรียมไว้สองชุด

“รู้ตัวว่าไม่ต้อนรับก็ยังคงเสนอน้ำเข้ามาอีกเธอะ” อวตารแห่งดาวเรือใหญ่ก้าวออกมาจากหลังฉากนั้นในชุดตะมัดทะแมงด้วยเสื้อผ้าน้อยชิ้น แต่เต็มไปด้วยเครื่องประดับรูปร่างและผ้าโพกศีรษะลวดฉลาด รูปลักษณะทุกอย่างของเธอยังคงเหมือนเดิมไม่มีผิดเพี้ยนแม้เวลาจะผ่านไปยาวนานเพียงใด เพราะกลุ่มดาวอารีโกเป็นกลุ่มดาวที่ยังคงส่องแสงสว่างอยู่บนฟากฟ้าด้วยดวงดาวนับล้านๆ ดวง

“ครับ ไม่ต้อนรับ ด้วยมือเข้าสองที่นะนะ” แหกผู้ถือวิสาสะว่า ขณะเลื่อนเก้าอี้ให้อารีโก

“ไอ้พวกเง่ามันทำอะไรตามใจตัวเองอีกแล้ว” อวตารสาว

กลอกตาอย่างเบื่อหน่าย “เจ้าสนใจจะรับพวกมันไปอยู่ด้วยเลยไหม รู้สึกจะเข้าข้างกันดีเหลือเกิน” เธอประศด จากนั้นก็คว้าขนมปังขึ้นมากัด

“เพราะพวกเขาหวังดีหรือครับ” อี๊กฝ่ายรินชาแล้วจิบเบาๆ ซึมซับความละเมียดละไม

“อึ้งอับอ๊ะอ๊ะ” อารีโกพูดทั้งที่อาหารยังเต็มปาก เรียกเสียงหัวเราะน้อยๆ จากคู่สนทนา

มือเข้าผ่านไปอย่างเงียบๆ ท่ามกลางเสียงพูดคุ้ยเล็กๆ น้อยๆ เอ่อ...อาจมีเสียงโวยวายของนายหญิงแห่งกองคาราวานบ้าง แต่ก็ เป็นเรื่องที่ทุกคนคุ้นชินเป็นอย่างดี จึงไม่มีใครตื่นเต้นตกใจแต่อย่างใด

หลังมือเข้า ทั้งสองย้ายมานั่งที่เก้าอี้ริมหน้าต่างซึ่งจากตรงหน้าสามารถมองเห็นวิวทัศนียภาพที่สวยงามของ ริวา เอสเทลลา ได้สุดลูกหูลูกตา เหล็กกาเหล็กๆ วางอยู่บนโต๊ะ มันคืออภิมหาการตีมีที่ ทั้งคู่ตกลงโดยไร้คำพูดว่าจะพบกันครึ่งทาง...สำหรับวันทำงานนะนะ

อารีโกหมุนข้อมือที่มีจอกเล็กๆ ของเหล้าขาว ดวงตาสีทองทอดมองไปยังภาพของตลาดเบื้องหน้า

จากวันนั้นจนถึงวันนี้ การได้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของที่นี่ทุกครั้งสร้างความผูกพันและความหมายบางอย่างให้แก่การเดินทางอันยาวนานไร้จุดหมาย แน่ใจว่ามันไม่ใช่จุดจบหรือปลายทางของชนเผ่าที่ชอบเร่ร่อนไปทั่วอวกาศอย่างอารีโก แต่มันก็เป็นที่พักพิงและสถานที่เล็กๆ ที่มอบความหมายบางอย่างในการใช้ชีวิต ซึ่งสำหรับอารีโกแล้ว มันก็ไม่ได้เลวร้าย

ดวงตาสีทองเหลือบกลับมามองบุรุษสีขาวยุวคนผู้แสนถือวิสาสะ...ถึงจะไม่อยากยอมรับ แต่คนคนนี้ก็คงเรียกได้ว่าเป็นอีก

หนึ่งที่พิทพิง...ละมั้งนะ

คนถูกจ้องเหมือนจะรู้สึกตัว จึงละลายตาจากเอกสารในมือ แล้วหันมายิ้มให้

เขายังคงเหมือนเดิมนับแต่วันแรกที่ได้เจอกัน ทั้งรูปร่าง เสียง รอยยิ้ม และแน่นอน ‘สันดาน’

“มีอะไรหรรหรรครับ”

“เปล่านี้ ก็แค่คิดว่าเวลามันผ่านไปเร็วดี” อาร์โกหัวเราะในลำคอพร้อมยกไหล่ “อะไรๆ มันก็เปลี่ยนไปหลายอย่าง แต่ก็ยังมีอะไรๆ อีกเยอะแยะที่ไม่ได้เปลี่ยนไป”

“อย่างเรื่องในตอนนี้น่าสนใจถูกอวตารหนุ่มฉกรรจ์ของกลุ่มดาวนายพรานตามจับอยู่นะหรรหรรครับ” ชายปริศนาจใจยกหัวข้อขึ้นมา ใบหน้าของเขายังคงมีรอยยิ้ม แต่ในใจคิดอะไรอยู่ไม่มีใครรู้

“ไอ้ถึก ‘โอโรออน’ นั้นนะนะ? นี่เจ้าล้อข้าเล่นรีเปล่า ฮ่าๆ!” อาร์โกปล่อยก้ากแบบไม่อาย “ใครก็รู้ว่าเจ้านั้นมันเจ้าชู้เป็นสันดาน ใส่ใจไปที่ปวดกบาลเปล่า”

บุรุษสีขาวไม่ตอบโต้ทัศนคติที่ไม่ค่อยจะแคร์อะไรของอวตารสาว เขาก็แค่อิ้ม แล้วยกน้ำชาขึ้นจิบ...แต่ทำไมไอ้ท่าทางนิ่งๆ แบบนั้นถึงชวนให้รู้สึกขนลุกแปลกๆ ก็ไม่รู้

“นี่เจ้าจะมาเบี่ยงประเด็นตีรวนทำไมเนี่ย” อาร์โกทำเสียงเบื่อหน่าย เธอรู้ว่าเขาจใจเปลี่ยนประเด็นเพราะอยากเช็กปฏิกิริยาของเธอกับข่าวไร้สาระ

“ข้าไม่ได้ตีรวนนะครับ ก็แค่ยกตัวอย่างเรื่องที่เปลี่ยนไปเท่านั้น” คนถูกหาว่าตีรวนยิ้มซื่อ “แต่สำหรับเรื่องที่ไม่เปลี่ยน ไม่ว่าจะเวลาจะผ่านไปนานซักแค่ไหน ไม่ว่าจะคำพูดที่พูดออกไปจะเป็นอย่างไร หากหัวใจมีคำตอบที่มั่นคงแล้ว ข้าเชื่อว่ามันก็จะมั่นคง

เช่นนั้นตลอดไปครับ” ชายปริศนาว่าต่อพร้อมกับปรับน้ำเสียงให้อ่อนโยนขึ้น

“ฮึ มั่นใจจริงนะ ถึงย้ายอยู่ได้” อาร์โกยกเหล่าที่อีกฝ่ายรินให้ขึ้นจับด้วยท่าทางพึงพอใจขัดกับคำพูด

“ข้าจะหยุดพูดก็ได้นะครับถ้าท่านต้องการ” เขาตอบด้วยเสียงกลั้วหัวเราะน้อยๆ

“ถ้าเจ้าทำงั้น ข้าจะบอกเล็กกับเจ้าเป็นครั้งที่ 563,447!”

“ได้ข่าวว่าตอนนี้เราก็ไม่ได้เป็นแฟนกันแล้ว ไม่ได้เป็นนับตั้งแต่ที่ท่านบอกเลิกข้าครั้งแรก”

“แล้วไง! ข้าจะบอกอีกกี่ครั้งมันก็เรื่องของข้า! จะบอกเจ้าข้าๆ แบบนี้ไปจนแสงสุดท้ายของข้าเลย!” ว่าแล้วอาร์โกก็หัวเราะ

“ครับๆ ข้าก็ตั้งใจจะฟังท่านพูดแบบนี้ไปจนกว่าแสงสุดท้ายของจักรวาลนี้จะหายไปเหมือนกัน” ชายหนุ่มปริศนาหัวเราะเบาๆ คลอไปกับเสียงหัวเราะอันก้องกังวานของอวตารแห่งดาวเรืออันยิ่งใหญ่ของฟากฟ้า...

ตราบที่ยังส่องแสง เหล่าสิ่งมีชีวิตบนท้องฟ้าที่ส่องประกายระยิบระยับก็ยังคงดำเนินชีวิตของตัวเองต่อไป ซีดเขียนเรื่องราวมากมายนับร้อยพัน ให้มันส่องประกายเจิดจรัสอยู่ทั่วทั้งจักรวาลเพื่อที่ไม่ว่าเมื่อไรที่คนเราแหงนโบหน้ามองราตรี จะได้เห็นความงดงามที่ช่วยอุ้มชูหัวใจ และทะยานไปยังความฝันแห่งแสงดาวด้วยกัน

เพราะอย่างนั้น คินนี่ลองมองขึ้นไปยังท้องฟ้าดูสิ บางทีคุณอาจจะได้ฝันเห็นเรื่องราวใหม่ๆ ที่ล่องลอยระยิบระยับบนนั้นก็ได้